

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2018 m. gruodis Nr. 12 (112)



Plaukikų medaliai

Pasaulio plaukimo
čempionate Kinijoje
Danas Rapšys iškovojo
auksą ir sidabrą, o
Rūta Meilutytė – sidabrą

**EURO
JACKPOT**

LAIMĖK IKI

910

MILIJONŲ EURŲ



TURINYS



LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 12 (112), 2018 m.



VIRŠELYJE

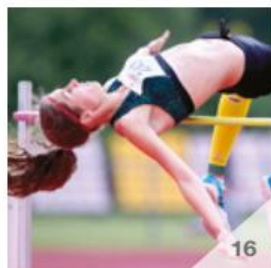
Pasaulio čempionate medalius
iškovoję plaukikai Danas
Rapšys ir Rūta Meilutytė
EPA-ELTA ir „Scanpix“ nuotr.



5

SKAITYTOJAMS

L TOK PREZIDENTĖS MINTYS



6

L TOK ATKŪRIMAS

PIRMAS ŽINGSNIS Į NEPRIKLAUSOMYBĘ

12

MOKSLINĖ KONFERENCIJA

LAIKU IŠSIVERŽEME IŠ IMPERIJOS



16

TALENTAS

SVAJONIŲ AUKŠTIS – DU METRAI SU PLUSU

18

OLIMPINIS FESTIVALIS

LYDĖS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ DVASIA

20

IŠ ARTI

NAUJĄ SEZONĄ – DIDELI TIKSLAI



23

SEIME

APIE L TOK FINANSUS

24

LEGENDA

OLIMPINĖ ČEMPIONĖ BĖGIOJA TIK
SAPNUOSE



26

GERIAUSI

REVERANSAS JUDESIUI IR MOKYTOJUI

29

PAMĄSTYMAI

ŽIŪRĖKIME KREPŠINĮ BE GREITUKIŲ

30

KRONIKA

L TOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

34

IN MEMORIAM

NETEKTIS OLIMPINĖJE ŠEIMOJE

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Inga Jarmalaitė
Algis Balsys
Rita Bertulytė
Marius Grinbergas
Dainius Genys

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Saulius Čirba

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

4000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“



2019

*Tobulėjimo, darnos, pagarbos – olimpizmo darbuose ir
asmeniniame gyvenime!*



Jaukių Kalėdų ir sportiškų naujųjų 2019 metų!



Lietuvos tautinis olimpinis komitetas



VISADA ŠALIA ATLETŲ

DAINA GUDŽINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PREZIDENTĖ

Gruodžio 11 dieną minėjome Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimo 30 metų jubiliejų. Tai svarbi data Lietuvos valstybės kalendoriuje. 1988-aisiais mūsų šalis dar nebuvo laisva, tačiau jau turėjo savo Olimpinių komitetą. LTOK tapo pirmąja organizacija Lietuvoje, atsiskyrusia nuo Sovietų Sąjungos. Šis įvykis sudrebino Lietuvos ir viso pasaulio sporto bendruomenę.

Prieš 30 metų prie LTOK atkūrimo prisidėjo beveik 500 sporto, kultūros, visuomenės veikėjų. Atkūrimo darbo grupę sudarė 29 asmenys. Jubiliejaus proga vykusioje konferencijoje „Istorijos atspindžiai dabartyje ir žvilgsnis į ateitį“ simbolinius apdovanojimus atsiėmė jau tik dešimt iniciatyvinės LTOK atkūrimo darbo grupės narių. Tačiau salė jiems plojo atsistojusi.

LTOK jubiliejaus proga režisierė Akvilė Kavaliauskaitė sukūrė dokumentinį filmą „Visada šalia atletų“. Jį sporto bendruomenei pristatėme kino teatre, o visi norintieji tą patį vakarą šią juostą galėjo pamatyti per „LRT plius“ kanalą. „Visada šalia atletų“ – dokumentinė istorija apie sportininkų ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto ryšį, olimpinis medalius ir jų autorius, apie atletų kelią iki medalių, apie (ne)matomą LTOK veiklą ir negirdėtas olimpinis užkulisių istorijas. Labai džiaugiuosi, kad juostoje prisiminimais ir pastabomis pasidalijo iškilios asmenybės – jo ekscelencija prezidentas Valdas Adamkus, olimpiniai čempionai Laura Asa-dauskaitė, Arvydas Sabonis, Romas Ubartas, Rūta Meilutytė, Vida Vencienė, buvęs LTOK prezidentas Artūras Poviliūnas, ledo šokių meistras Povilas Va-

nagas, treneris Vladas Garastas, olimpinis medalininkas Šarūnas Jasikevičius, dainų autorius ir atlikėjas Marijonas Mikutavičius, kiti žinomi žmonės.

Šventinės nuotaikos pridėjo ir besiplečiantis Sporto kino festivalis. Vilniuje, Kaune ir pirmą kartą Klaipėdoje vykęs renginys sudomino per 1500 žiūrovų, jiems buvo parodyti filmai apie įtraukiantį, vienijantį ir atskirtį mažinantį sportą. Iš viso per keturias dienas buvo parodyti šeši ilgametražiai filmai ir vienuolika trumpo metro juostų. Festivalio autentiškumą stiprino po filmų peržiūrų vykusios diskusijos, kuriose dalyvavo ir sportininkai, ir filmų autoriai, ir net diplomatai. Vyko ir festivalio trumpametražių filmų konkursas „Sport Shorts“, kuriame tiek komisijos, tiek publikos simpatijas pelnė sporto žurnalisto Manto Stankevičiaus juosta „Ernis“.

Nekalėdiškai karšta tapo įsisiūbavus „LTeam apdovanojimų 2018“ balsavimui, ypač paskutinėmis dienomis. Visuomenė ir sporto šakų bendruomenės šiemet dar aktyviau įsitraukė į geriausių Lietuvos atletų rinkimus, sulaukėme apie 140 tūkst. balsų. Lietuva – sportą mylinti šalis, todėl tokie skaičiai man greičiau norma ar savaime suprantamas dalykas nei staigmena. Dėkoju visiems balsavusiems, džiaugiuosi visais į nominacijas įtrauktais atletais. Jau vien tai – didžiulis įvertinimas. Ir sveikinū „LTeam apdovanojimų 2018“ nugalėtojus!

Brangieji, gražių švenčių ir kuo daugiau olimpizmo kiekvieno iš mūsų gyvenime!

”

KONFERENCIJOJE „ISTORIJS ATSPINDŽIAI DABARTYJE IR ŽVILGSNIS Į ATEITĮ“ SIMBOLINIUS APDOVANOJIMUS ATSIĖMĖ JAU TIK DEŠIMT INICIATYVINĖS LTOK ATKŪRIMO DARBO GRUPĖS NARIŲ. TAČIAU SALĖ JIEMS PLOJO ATSISTOJUSI.

PIRMAS ŽINGSNIS Į NEPRIKLAUSOMYBĘ

ŠIŲ ŽMONIŲ, PRIEŠ TRISDEŠIMT METŲ DALYVAVUSIŲ ATKURIANT LIETUVOS TAUTINĮ OLIMPINĮ KOMITETĄ, PRISIMINIMAI „OLIMPINĖS PANORAMOS“ ŽURNALE BUVO SPAUSDINTI PRIEŠ PENKERIUS METUS IR DAR ANKSČIAU. ĮDOMŪS JIE IR ŠIANDIEN.



Alfredo Piazzi'o nuotr.

”

**ATKURTI LTOK
JOKIOS BAIMĖS
NEBUVO. NIEKAS
MŪSŲ NEGAŠDINO,
NEBAUGINO, NEBUVO
JOKIŲ GRASINAMŲ
SKAMBUČIŲ.**

ARVYDAS JUOZAITIS



ARVYDAS JUOZAITIS, rašytojas, filosofas, *Mon-realio olimpinio žaidynių bronzos medalio laimėtojas*, buvęs LTOK viceprezidentas ir Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto prezidentas:

„1988-aisiais Lietuvos sąjūdžio laisvės ir nepriklausomybės siekis įžiebė kibirkštį ir Lietuvos sportiniam gyvenimui. Susibūrė iniciatyvinė grupė Lietuvos olimpiniam judėjimui atkurti, ėmėme tiesti savarankišką olimpinį kelią. Aš tada buvau periodinio leidinio „Sąjūdžio žinios“ redaktorius. Šiame leidinyje ir buvo išspausdinta pirmoji publikacija, ar lietuviams reikalingas olimpinis komitetas. Straipsnį 1988 m. rugpjūčio pabaigoje, mano prikalbintas, parašė Rimvydas Rimdžius.

LTOK atkuriamasis suvažiavimas

Prieš Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio steigiamąjį suvažiavimą, vykusį 1988 m. spalio 22–23 d., dalyvavau įvairiuose renginiuose ir kalbėjau apie olimpinio komiteto atkūrimo būtinybę. Vienas tada mums kilusių klausimų, kaip reikėtų pavadinti atkurtą instituciją – Lietuvos olimpine lyga ar Lietuvos olimpinis komitetas? Iki pat organizacijos atkūrimo gruodį vyko įtempti posėdžiai tuomečiame Kūno kultūros ir sporto komitete, kuriam vadovavo Zigmantas Motiekaitis, o jo pavaduotojas Artūras Poviliūnas buvo glaudžiai susijęs su mumis.

Kai prieš steigiamąjį suvažiavimą vyko didysis mūsų posėdis Sporto komiteto salytėje, aš, gavęs įgaliojimą Sąjūdžio vardu, pasisakiau, kad reikia atkurti Lietuvos olimpinį komitetą. Visi suvažiavimo dalyviai buvo pasiryžę atkurti Lietuvos tautinį olimpinį komitetą, o ne lygą. Taip jį pavadinti buvo nutarta vienbalsiai, ir aš tuo labai didžiuojuosi.

Tai, kad į Lietuvos olimpinio komiteto pavadinimą įeina žodis „tautinis“, lėmė ir mano siūlymas. Per komiteto suvažiavimą po savo kalbos antrą sykį pakilau į tribūną ir Lietuvos persitvarkymo sąjū-



džio vardu pasakiau: kadangi pastaruoju metu SSRS olimpinis komitetas vis atkakliau vadinamas SSRS nacionaliniu olimpinio komitetu, o mes kuriame visiškai savarankišką organizaciją, reikia, kad nebūtų jokie SSRS nacionalinio olimpinio komiteto šešėlio, todėl savojo komiteto nereikėtų vadinti nacionaliniu – jį reikėtų pavadinti tautiniu. Šiam siūlymui buvo pritarta.

Atkurti LTOK jokios baimės nebuvo. Niekas mūsų negąsdino, nebaugino, nebuvo jokių grasinamų skambučių. Kai buvau leidinio „Sąjūdžio žinios“ redaktorius, buvo kitaip – mano namas Žvėryne buvo sekamas, stovėdavo įtartinų mašinų, viską reikėjo daryti labai atsargiai ir apdairiai. O atkurdami komitetą jautėme tokį didžiulį visų sporto šakų federacijų, organizacijų, sporto aktyvo palaikymą, kad įbauginti nelabai buvo įmanoma. Paskelbtam steigiamajam suvažiavimui buvo vieningai pritarta. Per suvažiavimą labai daug padėjo teisininkas Kazimieras Motieka – jis kūrė įstatus.

Tapti LTOK prezidentais buvo pasiūlyti trys kandidatai – A.Poviliūnas, olimpinis čempionas Gintautas Umaras ir aš. Mums su Gintautu atsisakius, prezidentu tapo A.Poviliūnas, kuriam teko didžiausias komiteto atkūrimo darbų krūvis. Viceprezidentais buvo išrinkti K.Motieka, Vytautas Nėnius ir G.Umaras, generaliniu sekretoriumi – Janis Grinbergas. Į LTOK vykdomąjį komitetą buvo išrinktas 21 narys, į generalinę asamblėją – 175 asmenys.

Prisimenu, kaip per atkuriamąjį suvažiavimą sakiau kalbą, kuri buvo transliuojama per televiziją. Tąkart kalbėjau ir apie Stepono Dariaus bei Stasio Girėno skrydį. Pabrėžiau, kad mūsų niekas neprašė atgimti, bet mes atgimėme. Kaip ir S.Dariaus su S.Girėnu niekas neprašė skristi per Atlantą, bet jie skrido. Visą suvedžiau į tai, kad mes su atkurtuoju komitetu skrendame į Lietuvą. Mano euforija dar labiau padidėjo, kai po šios steigiamojo suvažiavimo kalbos gavau S.Dariaus dukters laišką, kuriame ji dėkojo už tai, kad priminiau jos tėvą. Man tai buvo labai didelė garbė, tą laišką ir dabar saugau.

Euforija ilgai tęstis negalėjo. Reikėjo dirbti, siekti, kad Tarptautinis olimpinis komitetas pripažintų LTOK, reikėjo išsiveržti iš SSRS olimpinio komiteto gniaužtų. SSRS spaudžiamos tarptautinės sporto organizacijos blokavo mūsų entuziastų pastangas rasti vietą tarptautinėje sporto bendruomenėje.

Darbai trūko pinigų, patalpų. Prisimenu, iš pradžių netgi buvo kilusi šiokia tokia nevilts, tačiau ji neatvėsinė didžiulio žmonių užsidegimo. Regis, 1990-aisiais vieną tarptautinių misijų atlikau ir aš – tada Lietuvos rankininkų komanda vyko į Islandiją žaisti draugiškų rungtynių. Kaip oficialus LTOK atstovas vykau į Islandijos olimpinį komitetą, vežiau A.Poviliūno raštą, kuriame jis prašė, kad islandai pripažintų mūsų Tautinį olimpinį komitetą. Pamenau, kaip per draugiškas rungtynes sporto salėje kabėjo Lietuvos ir Islandijos vėliavos.

Man Lietuvos tautinis olimpinis komitetas – viena iš tautos garbės vėliavų. Šitos vėliavos negalima nuleisti, nes tada tarsi kristų ir tautos kokybė – neaktekume vienos tautiškumo pasireiškimo tvirtovių. Pagaliau tai valstybės atstovavimas. Kiek Lietuva gyvuos, tiek ir LTOK turėtų gyvuoti.“

VYTAUTAS PADLIPSKAS, LTOK atkūrimo darbo grupės narys, buvęs sunkiosios atletikos treneris:

„1988-ųjų pradžia – tai ne vien eilinis kalendorinis metų pasikeitimas. Tai tautos atgimimo metai. Kolektyvuose ėmė kurtis Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio iniciatyvinės grupės. Ne išimtis buvo ir mūsų sporto organizacijos. Bene aktyviausiai reišėsi Vilniaus miesto kūno kultūros ir sporto komiteto bei jam pavaldžių sporto mokyklų kolektyvai.

Po vieno pasitarimo miesto sporto komiteto pirmininko Algirdo Kmieliausko kabinete Algimantas Gudiškis, Kęstutis Autukas ir aš nutarėme įkurti sąjūdžio grupę. Į pirmąjį susirinkimą pasikvietėme ir aukštojo sportinio meistriškumo mokyklos metodininkę Liuciją Adomavičienę, kuri vėliau sekretoriavo mūsų susirinkimuose.

Bendraminčių sparčiai gausėjo. Vasario pirmoje pusėje sporto darbuotojų sąjūdininkų gretose, be mūsų ketvertuko, dar buvo Stanislovas Balsys, Petras Santackas, Romas Kliučinskas, Rimas Širvinskas, Jonas Januška, Emilis Šlekys, Henrikas Sedleckas, Kęstutis Paknys, Saulius Saulėnas, Vaidotas Pošiūnas, Jūratė Germanavičienė, Simas Žekonis, Erika Balčiūnaitė, Nijolė Kondrotienė, Česlovas Lusas, Romas Taluntis, Saulius Beliaucevas, Stasys Sabalius, Valentinas Mizgaitis, Zigmas Polinauskas ir kt. Vasario pabaigoje šis iniciatyvus kolektyvas susibūrė Vilniaus šaškių ir šachmatų klube į steigiamąjį sąjūdžio grupės susirinkimą.

Įžanginį žodį teko sakyti man. Kažkas iš dalyvių atnešė iškarpa iš latviško laikraščio, kuriame buvo parašyta, kad kaimyninėje respublikoje jau vyksta diskusijos atkurti olimpinį komitetą. Straipsnis buvo rusų kalba. Kai jį perskaičiau, susirinkusieji salėje ėmė ploti. Tada pasiūliau, kad ir mūsų sąjūdžio grupės pagrindinis tikslas turėtų būti olimpinio komiteto atkūrimas. Šį pasiūlymą, nors nuomonių girdėjosi įvairiausių, susirinkusieji palaikė. Mums reikėjo išsirinkti iniciatyvinės grupės pirmininką, jo pavaduotojus ir sekretorę. Kažkas iš salės pasiūlė pirmininku patvirtinti mane, pavaduotojais A.Gudiški ir K.Autuką, sekretore – L.Adomavičienę. Balsavusieji šioms kandidatūroms pritarė. K.Autukas pasiūlė, kad kiti naujai įkurtos sąjūdžio grupės susirinkimai vyktų Lazdynų plaukimo baseino, kuriame jis dirbo, pasitarimų salėje.

Lazdynų plaukimo baseine rinkdavomės kartą per savaitę. Aptarinėjome ir planavome, kokius artimiausius darbus reikia nuveikti. Gegužę ir birželį į mūsų judėjimą įsiliejo tuometinio Respublikinio kūno kultūros ir sporto komiteto žmonės. Buvo priimtas nutarimas įsteigti darbo grupę Lietuvos sporto lygai įkurti. Būtent olimpinę sporto lygą, o ne komitetą planavome kurti. Buvo baimintasi galimo spaudimo iš Maskvos. Vis dėlto prieš pat suvažiavimą apsisprendėme, kad atkursime ne lygą, o komitetą.“

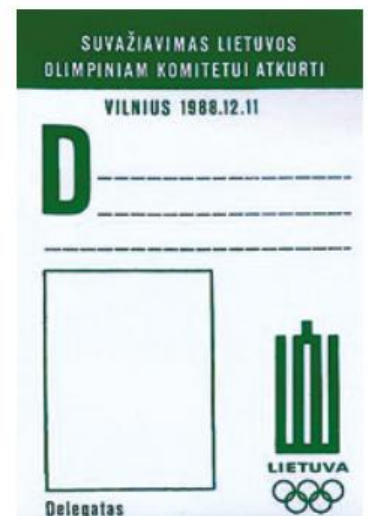
”

BUVO BAIMINTASI GALIMO SPAUDIMO IŠ MASKVOS. VIS DĖLTO PRIEŠ PAT SUVAŽIAVIMĄ APSISPRENDĖME, KAD ATKURSIME NE LYGĄ, O KOMITETĄ.

VYTAUTAS PADLIPSKAS



Buvo parengtos dvi kortelės





LTOK archyvo nuotr.



ALGIS DAUMANTAS, LTOK atkūrimo darbo grupės narys, LTOK garbės narys:

„Lietuvoje nuvilnijusi Sąjūdžio banga neaplenkė ir sporto žmonių. Žiūrėjome Vilniaus sporto rūmuose, kaip kilo trispalvės, ir kiekvienas norėjome prisidėti. Juolab kad sportas visada buvo priekyje: juk sportininkai – judriausi žmonės.

Dirbdami Respublikiniame kūno kultūros ir sporto komitete kartu su praeityje žinomu dviratininku Arūnu Kazlausku dažnai aptarinėdavome, kaip sukurti teisingesnę, labiau visiems prieinamą kūno kultūros sistemą Lietuvoje. 1988 m. spalio pradžioje (o gal ir anksčiau) sporto darbuotojai Algimantas Gudiškis ir Vytautas Padlipskas pakvietė mane į Vilniaus miesto sporto draugijų atstovų, trenerių, metodininkų, sportininkų susirinkimą, kuriame buvo siūloma įkurti sporto sąjungą. Manęs paprašė pirmininkauti posėdžiui. Sakiau, kad reikia pertvarkyti visą kūno kultūros ir sporto valdymo sistemą. Vėliau sudarėme darbo grupes ir pasidalijome darbais.

Kad turėtume politinio svorio, į vieną iš susirinkimų pasikvietėme Arvydą Juozaitį, kuris tuo metu buvo gerai žinomas Sąjūdžio veikėjas. Bet kuo giliau į mišką – tuo daugiau medžių. Sužinojome, kad kuriant olimpinį komitetą reikia turėti bent penkias nacionalines olimpines federacijas, pripažintas Tarptautinio olimpinio komiteto. O tos federacijos tol nebūna pripažintos TOK, kol nacionalinis olimpinis komitetas nesulaukia pripažinimo. Žodžiu, užburtas ratas, iš kurio norėdami išeiti į talką pasikvietėme žinomą teisininką Kazimierą Motieką. Paprašėme jo patarimo, kaip peržengti šią ribą. Jis pasiūlė mūsų federacijoms, turinčioms ryšių tarptautinėse federacijose, ieškoti savų kelių...

Sporto visuomenei pradėjus bruzdėti nauji vėjai padvelkė ir tuomečiame Kūno kultūros ir sporto

komitete. Jame greitai buvo suorganizuota darbo grupė, kuriai vadovauti paskirtas Sporto komiteto pirmininko pavaduotojas Artūras Poviliūnas. Po to jau aiškiai buvo matyti, kad nereikia blaškytis, kad Sporto komiteto ir mūsų koordinacinio centro, kaip mes buvome pasivadinę, darbą reikia jungti į vieną kumštį. Taip atsirado bendra darbo grupė, vadovaujama A.Poviliūno.

Prasidėjo ieškojimai. Paaiškėjo, kad netgi pagrindinį dokumentą – Olimpinių chartiją gauti sudėtinga. Bet chartija kažkokiais keliais buvo gauta, išversta į lietuvių kalbą ir išleista. Dar reikėjo LTOK vėliavos, emblemos. Buvo paskelbtas konkursas, suplaukė daug Lietuvos žmonių piešinių. Remdamasis jais dailininkas Giedrius Reimeris sukūrė LTOK emblemą. Bet iškilo klausimas – kas jam sumokės už tą darbą? Tada, prisimenu, dviratininkas Gintautas Umaras tarė krepšininkui Šarūnui Marčiulioniu: „Sumeskim po 200 litų ir padarysim.“ Taip jie gražiai susidėjo ir išsprendė šią problemą. Kai gimė LTOK emblema, vėliavos projektas, prasidėjo rimtas pasirengimas suvažiavimui.

Ypač didelį darbą atliko į šią veiklą įsitraukę Sporto komiteto darbuotojai. Mes tada rinkdavomės reguliariai, regis, kas antrą dieną.

Suvažiavimo išvakarėse kilo sumaištis. Tuometis Sporto komiteto pirmininkas Z.Motiekaitis surinko visą darbo grupę ir pasakė, kad olimpinio komiteto kurti neleidžiama – tokį nurodymą jis gavo iš Centro komiteto. Mes siuntėme kvietimus į suvažiavimą LTOK atkurti, jau buvo pagamintos ir dalyvių kortelės. Tačiau buvo pasakyta, kad reikia kurti olimpinę lygą. Per naktį buvo išspausdinti kvietimai ir akreditacinės kortelės į Lietuvos olimpinės lygos kūrimo suvažiavimą. Bet vėliau susirinkęs labai siauras ratas aktyvo – A.Poviliūnas, K.Motieka ir kiti nutarė, kad vis dėlto bus kuriama ne lyga, o atkuriamas Lietuvos tautinis olimpinis komitetas. Prieš suvažiavimą buvo paruoštos dvi akreditacijų krūvelės, bet suvažiavimo dalyviams pradėjus rinktis imtos kabinti akreditacijos LTOK atkurti.

Turbūt esame vieninteliai pasaulyje, kurie turi ne nacionalinį, o tautinį olimpinį komitetą. Tada lietuvių kalba buvo labai pabrėžiama ir tas žodis „tautinis“ turi labai gilią prasmę.“



◀ Dailininkas G.Reimeris sukūrė LTOK emblemą

”
TURBŪT ESAME VIENINTELIAI PASAULYJE, KURIE TURI NE NACIONALINĮ, O TAUTINĮ OLIMPINĮ KOMITETĄ. TADA LIETUVIŲ KALBA BUVO LABAI PABRĖŽIAMA IR TAS ŽODIS „TAUTINIS“ TURI LABAI GILIĄ PRASMĘ.

ALGIS DAUMANTAS



LTOK atkūrimo darbo grupė. Pirmoje eilėje (iš kairės) – A.Vaitkevičius, A.Kalanta, V.Malinauskas, G.Umaras, R.Rimdžius, antroje – V.Kukarskas, V.Padlipskas, A.Mikutis, stovi (iš kairės) – K.Tamašauskas, J.Jankauskas, V.Nėnius, A.Pakula, V.Briedis, K.Girdžius, A.Ronkus, R.Juras, R.Grinbergienė, P.Statuta, A.Poviliūnas, D.Kepenis, I.Ramelytė, J.Grinbergas, A.Daumantas, K.Motieka, P.Rimša



VYTAUTAS BRIEDIS, olimpinis medalininkas, tuometis Lietuvos irklavimo rinktinės vyr. treneris, vėliau keturias kadencijas buvo LTOK vykdomojo komiteto narys:

„Pats dalyvavęs dvejose olimpinėse žaidynėse puikiai supratau ir žinojau, ką reiškia olimpinė dvasia. 1988 m. iš Seulo daug Lietuvos olimpiečių grįžo su medaliais. Mintis turėti savo simboliką visą laiką kirbėjo. Žinoma, tuo metu niekas negalvojo ir nekalbėjo apie visišką atskyrimą nuo SSRS – pagalvodavome apie savo respublikos atstovavimą SSRS sudėtyje. Konstitucija tai lyg ir leido. Juolab kad panašių pavyzdžių pasaulyje buvo: nėra Didžiosios Britanijos futbolo rinktinės, bet yra Škotijos, Anglijos, Velso... Taip ta mintis ir buvo pradėta gvildinti.

1988 m. rudenį susibūrė darbo grupė Lietuvos olimpiniam komitetui atkurti. Nuomonių ir diskusijų būta labai įvairių. Tačiau pradėjus ridenti sniego gniūžtę į pakalnę ji įgavo milžinišką pagreitį ir sustabdyti gniūžtės, virtusios kamuoliu, buvo neįmanoma. Sporto šakų federacijos su dideliu entuziazmu pritarė minčiai, kad reikia bandyti atkurti savo olimpinį komitetą, nors daugelis turbūt nelabai tikėjo, jog tai pavyks. Aš irgi maniau, kad išeiti iš SSRS olimpinio komiteto bus labai sunku – juk SSRS tokia stipri, didžiulė. Bet kirbėjo noras pamėginti. Taip prasidėjo susiėjimai, diskusijos. Spaudoje ir už uždurų durų. Ir aš rašiau straipsnių į tuometį „Sporto“ laikraštį. Nuomonių buvo labai prieštaringų. Kita vertus, tai natūralu.

Galiausiai atkuriamojo suvažiavimo 1988 m. gruodžio

11-ąją išvakarėse buvo pasiūlyta atkurti ne komitetą, o Lietuvos olimpinę lygą. Bet visi žinojome: jeigu kalti, tai kalti. Ir suvažiavimas kalė – atkūrė Lietuvos tautinį olimpinį komitetą. Atkuriamasis suvažiavimas buvo labai platus, daugybė žmonių dalyvavo. Norinčiųjų į jį pakliūti buvo daugiau, nei leido nustatytos kvotos, todėl sprendžiant, kam teks atstovauti savo organizacijai, federacijose net kilo barnių.

LTOK atkūrimą lydėjo euforija, o kas po to? Po to, kai Lietuva paskelbė nepriklausomybę, prasidėjo vakuumas. Lietuvos sportininkai buvo nei pakarti, nei paleisti: su svetimos valstybės vėliava eiti nenorėjo ir negalėjo, o Tarptautinis olimpinis komitetas, nesulaukęs politinio Lietuvos pripažinimo pasaulyje, neskubėjo pripažinti LTOK. Sugrįžimas į olimpinę šeimą buvo toks: ėjome, beldėmės, lindome, visur mandagiai išklaUSDavo, bet... O kai 1991 m. Lietuva sulaukė politinio pripažinimo, buvo išspręsti ir LTOK pripažinimo klausimai.

Durų prisibelsti ir papasakoti apie save pasauliui ieškojo visi kartu ir kiekvienas atskirai. Aš netrukus po tragiškų sausio įvykių su irkluotojais keturvieta išvykau į Australiją, kurioje sportininkai porą mėnesių treniravosi, dalyvavo varžybose. Galbūt ten ir aš dar vienas duris atradau. Australijos lietuvės Rasos Bertrand dėka pavyko susitikti su vienu iš tuometinių TOK viceprezidentų australu Kevanu Gosperiu. Jam išdėsciau Lietuvos siekius, paaiškinau visus niuansus. K.Gosperis išklause rimtai, be pašaipų. Jo nuomonė buvo tokia: teoriškai galima, bet kol jūs nepaleido SSRS...

Apskritai tas metas buvo sunkus. Dar prisidėjo ekonominė blokada. Prisimenu, kaip ukrainiečiai, moldavai į „Gintarinių irklų“ regatą Trakuose atvažiuo su benzino kanistrais – Lietuvos teisėjai neturėjo ko įpilti į katerius, todėl teisėjavo mindami vandens dviračius. Daugiausia supratimo lietuviai sulaukė iš buvusio socialistinio lagerio valstybių.“

”

NUOMONIŲ IR DISKUSIJŲ BŪTA LABAI ĮVAIRIŲ. TAČIAU PRADĖJUS RIDENTI SNIEGO GNIŪŽTĘ Į PAKALNĘ JI ĮGAVO MILŽINIŠKĄ PAGREITĮ IR SUSTABDYTI GNIŪŽTĖS, VIRTUSIOS KAMUOLIU, BUVO NEĮMANOMA.

VYTAUTAS BRIEDIS



LTOK atkūrimo nuotrauka

LTOK atkūrimo darbo grupės posėdis



KAZIMIERAS MOTIEKA, teisininkas, Nepriklausomybės Akto signataras, pirmosios kadencijos LTOK viceprezidentas:

„Dar buvo sovietų valdžia, bet jau kilo audringa atgimimo banga. Visi ėjome nepriklausomos Lietuvos link, tačiau apie tai garsiai dar nebuvo kalbama arba kalbama tik simboliškai. Buvo ieškoma, ką nacionalinio atkurti, kas okupantų sugriauta. Ne išimtis ir mūsų sportininkai. Jie pasiūlė atkurti Lietuvos tautinį olimpinį komitetą. Mes jį atkūrėme 1988 m. gruodžio 11-ąją ir buvome pirmieji iš Baltijos šalių, tą padarę.

Tiesa, pirmieji pradėjo judėti latviai. Jie įkūrė laikinąjį olimpinį komitetą. Pabrėžiu: laikinąjį. Nepaisant to, SSRS nacionalinio olimpinio komiteto plenumas netgi priėmė nutarimą, kuriame žiauriai sukritikavo latvių siekius. Buvo pasakyta, kad tokio olimpinio komiteto įkūrimas prieštarauja Olimpinei chartijai ir olimpinio judėjimo praktikai, kad tai nepadeda sąjunginių respublikų sportinėms organizacijoms vienytis ir vieningam, savo esme vieninteliame sportiniam ir olimpiniam judėjimui stiprinti bei SSRS nacionalinio olimpinio komiteto autoritetui tarptautinėje arenoje kelti. Cituoju tiksliai, nes tai pasižymėjau pranešime, kurį skaičiau per sporto federacijų, organizacijų ir visuomenės atstovų suvažiavimą, kurio uždavinys buvo atkurti Lietuvos nacionalinį olimpinį komitetą.

Iki 1990 m. kovo 11-osios dar buvo likę metai ir trys mėnesiai. Lietuvoje dar tvirtai jautėsi kompartijos Centro komitetas ir visa valdžia, už jų nugaros

stovėjo svetima kariuomenė, saugumas. Mūsų tikslas buvo šventas ir istoriškai teisingas netgi to meto sąlygomis – Olimpinėje chartijoje teigiama, kad žaidynės vyksta tarp atskirų asmenų ar komandų, o ne tarp šalių, bet šalis, neturinti nacionalinio olimpinio komiteto, turi jį įkurti bei pasiekti, kad jis būtų pripažintas Tarptautinio olimpinio komiteto. O juk Lietuva pagal SSRS ir LTSR konstitucijas, nors ir melagingai, bet formaliai buvo skelbiama kaip suvereni valstybė...

Iki suvažiavimo vyravo dvi nuomonės: ką turime atkurti – olimpinę lygą ar olimpinį komitetą? Koks esminis skirtumas tarp šių dviejų pavadinimų ar organizacijų? Žodis „lyga“ kilęs iš lotynų kalbos ir reiškia „surišu“. Tarptautiniu požiūriu tai asmenų ar organizacijų susivienijimas, o sporto – varžybų klasė ar grupė maždaug vienodo pajėgumo komandų arba žaidėjų. O komitetas – tai organas, vadovaujantis kuriai nors valstybinės ar visuomeninės veiklos sričiai. Jau vien dėl to lyga negali būti komitetas. Buvo siūlymas, kad atkurta Lietuvos olimpinė lyga būtų tarsi Lietuvos sporto lygos, tvarkiusios Lietuvos sporto reikalus ir 1924 bei 1928 m. delegavusios Lietuvos atstovus į olimpines žaidynes, prototipas. Iš šios lygos vėliau išaugo Lietuvos olimpinis komitetas. Tai koks būtų tikslas atkurti tai, iš ko dar tarpukario Lietuvoje patys išaugome ir ko jau tada atsisakėme?

Maskva mums įrodinėjo, kad mes niekada nebuvome Tarptautinio olimpinio komiteto nariai. Tad buvo nuvykta į Šveicariją ir ten archyvuose rasti dokumentai apie mūsų narystę toje tarptautinėje organizacijoje. Respublikinis sporto komitetas, ėmėsis šio darbo, irgi buvo nusiteikęs pažangiai, bet jo žmonės jautė partinių funkcionierių spaudimą, mat tie funkcionieriai įžiūrėjo didžiulę Lietuvai gresiančią katastrofą, jei tik bus atkurtas šalies olimpinis komitetas. Funkcionieriai buvo už lygą, nes jie visų pirma nenorėjo erzinti Maskvos.

Išvakarėse Artūras Poviliūnas, tuometis Respub-

”

TAI BUVO GAL PIRMAS REALUS ŽINGSNIS Į LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ – ATKŪRĖME ORGANIZACIJĄ, NE MASKVAI PAVALDŽIĄ, O PAVALDŽIĄ LOZANAI, TAI YRA TIESIOGIAI VAKARAMS.

KAZIMIERAS MOTIEKA



”

TADA MUS VIENIJO DRĄSA, KURI TUO METU BUVO YPAČ REIKALINGA, TVIRTAS TIKĖJIMAS SAVO DARBAIS, IŠMINTINGAS APSISPRENDIMAS IR KIEKVIENO ASMENINĖ ATSAKOMYBĖ.

KLEOPAS GIRDŽIUS

KLEOPAS GIRDŽIUS, LTOK atkūrimo darbo grupės narys, tuometis respublikinės „Žalgirio“ sporto draugijos tarybos pirmininko pavaduotojas:

likinio sporto komiteto pirmininko pavaduotojas, darbo grupės Lietuvos olimpiniam komitetui atkurti vadovas, man pasakė, kad jo pranešime apie tai tiesiogiai nebus pasakyta, todėl aš turėsiu ištarti tuos žodžius, kurių laukia visa Lietuva, ir aš tuos žodžius ištariau: „Jeigu šiandien mums rūpi Lietuva, SSRS ir LTSR konstitucijose garantuotas jos suverenitetas bei jo atkūrimas, mes turime pasisakyti aiškiai ir nedviprasmiškai: šiandien mes atkuriamo Lietuvos nacionalinį olimpinį komitetą ir darome pirmą žingsnį, kad jis būtų pripažintas Tarptautinio olimpinio komiteto. Ir tegul mūsų negąsdina SSRS NOK plenumo manymas, kad tokio komiteto įkūrimas nepadės SSRS NOK autoritetui tarptautinėje arenoje kelti. Visų pirma toks teiginys yra didžiausias melas. Antra – SSRS centrinių žinybų arsenale nėra tokio įstatymo, kuriuo pasiremdamos tos žinybos galėtų teisėtomis priemonėmis panaikinti tokių mūsų sprendimą. Šį sprendimą motyvuokime ir M.Gorbačiovo kalba, pasakyta Sovietų Sąjungos organizacijoje: „Platūs, neretai audringi liaudies judėjimai, nors jie turi daug aspektų ir yra labai priešaringi, rodo, kad tautos trokšta nepriklausomybės, demokratijos ir socialinio teisingumo. Idėja demokratizuoti visą pasaulinę tvarką tapo galinga socialine politine jėga.“

Tokie buvo paskutiniai mano pranešimo žodžiai – juos sutiko audringomis ovacijomis, valiavimu, visi atsistojo, mojavo tautinėmis vėliavomis. Ir mes patys, sėdintieji prezidiume, kartu su visa sale šaukėme „Valio!“ Ir niekam nekilo mintis, kad elgiamės netinkamai. Žinoma, tie, kurie manė kitaip, buvo šiek tiek sutrikę ir nusivylę – laukė, ką jiems pasakys Maskva dėl tokio mūsų žingsnio. Juk tai buvo gal pirmas realus žingsnis į Lietuvos nepriklausomybę – atkūrėme organizaciją, ne Maskvai pavaldžią, o pavaldžią Lozanai, tai yra tiesiogiai Vakarams. Bet ir jų, tų mokiusiųjų mus elgtis kitaip, veiduose galėjai matyti džiaugsmą. Toks gražus buvo laikas. Tauta mokėsi atgauti drąsą, laisvę – ir ją atgavo...“

„1988 m. vasarą vienas atkūrimo darbo grupės iniciatorių, Lietuvos rankinio patriarchas Janis Grinbergas pakvietė susitikti sakydamas, kad reikia aptarti labai svarbų reikalą. Mes neretai susitikdavome pasikalbėti apie įvairius, ne tik su sportu susijusius dalykus. Ir dauguma klausimų mūsų nuomonės sutapdavo. Gal todėl J.Grinbergas ir pasiūlė man tapti LTOK atkūrimo darbo grupės nariu? “

Tada mus vienijo drąsa, kuri tuo metu buvo ypač reikalinga, tvirtas tikėjimas savo darbais, išmintingas apsisprendimas ir kiekvieno asmeninė atsakomybė. Pasiryžti šitam žingsniui buvo nelengva, tačiau pritarė žmona ir vaikai. Atkūrimo darbo grupėje buvo žmonių, kurie pasižymėjo strateginio mąstymo savybėmis. Mes tikėjome, kad Lietuva bus nepriklausoma, o kiekviena nepriklausoma valstybė turi ir savo olimpinį komitetą.

LTOK atkūrimo darbo grupėje nebuvau vienintelis iš „Žalgirio“ sporto draugijos. Šioje grupėje dirbo ir pirmininkas Vytautas Nėnius. Tokiam mudvių apsisprendimui nė vienas bendradarbis neprieštaravo.

1988 m. lapkričio 17 d. drauge su A.Poviliūnu, J.Grinbergu, Roma Grinbergiene, Gintautu Umaru, Dainiumi Kepeniu dalyvavome Latvijos olimpinio komiteto atkūrimo steigiamajame suvažiavime Rygoje. Išvyka buvo naudinga, namo parsivežėme suvažiavimo dokumentų. Mūsų darbo grupėje buvo solidus teisininkas – advokatas Kazimieras Motieka, kuris atidžiai išstudijavo iš Latvijos parsivežtą medžiagą.

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimas buvo garbingas darbas. Visišką mūsų pasitikėjimą sustiprino, kai savo parašais LTOK atkūrimui pritarė tuometiniai respublikos vadovai, Sporto komiteto pirmininkas Zigmantas Motiekaitis. Atkūrė LTOK pajutome didžiulį pakilimą, daug kas iš susijaudinimo ir ašarų nubraukė.“



Saulius Čibros nuotr.

Konferencijos dalyviai

LAIKU IŠSIVERŽĖME IŠ IMPERIJOS

GRUODŽIO 11-ĄJĄ, TĄ PAČIĄ DIENĄ, KAI LYGIAI PRIEŠ TRISDEŠIMT MĖTŲ BŪVO ATKURTAS LIETUVOS TAUTINIS OLIMPINIS KOMITETAS, SOSTINĖS „BEST WESTERN“ VIEŠBUČIO GRANITO ŠALĖJE VYKO KONFERENCIJA „ISTORIJS ATSPINDŽIAI DABARTYJE IR ŽVILGSNIS Į ATEITĮ“.

ALGIS BALSYS

Konferencijoje dalyvavo LTOK atkūrimo darbo grupės nariai, buvę LTOK vykdomųjų komitetų ir LTOK komisijų nariai, Lietuvos olimpinės akademijos vadovai, olimpinio švietimo propaguotojai, kiti žinomi sporto žmonės.

Sveikinimo žodį tarė LTOK prezidentė, TOK narė, olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė: „Mieli vyresnieji kolegos, kai jūs atkūrėte Lietuvos tautinį olimpinį komitetą, aš buvau sportininkė, SSRS rinktinės narė, kuri labai laukė, tikėjosi, kad ateis tas laikas, kai galėsiu atstovauti Lietuvai. Tai išsipildė po kelerių metų. Man tai buvo labai svarbu. Ačiū tiems, kurie padarėte pradžią. Tas žingsnis buvo labai drąsus ir rizikingas. Atkūrė komitetą žmonės žinojo, kas gresia. Juk tada dar tik ruseno nepriklausomybės viltis.“

Susirinkusiuosius pasveikino ir Lietuvos mokslų akademijos prezidentas, akademikas Jūras Banys: „Džiaugiuosi Lietuvos tautinio olimpinio komiteto darbais, džiaugiuosi, kad Lietuvos sportininkai garsina šalį. Prieš ateidamas čia sužinojau džiugią naujieną, kad pasaulio čempionu tapo plaukikas Danas Rapšys (salėje nuaidėjo plojimai – aut. pas-taba). Noriu informuoti, kad gruodžio 20 dieną Lietuvos mokslų akademija pasirašys bendradarbiavimo sutartį su Lietuvos olimpine akademija.“

D.Gudžinevičiūtė įteikė svečiui LTOK 30-mečio atminimo medalį.

Pranešimą apie sportą ir olimpizmą, apie ilgą kelią nuo antikos olimpiadų iki šiuolaikinių olimpiadų žaidynių, apie olimpinis idealus ir jų tykančius pavojus skaitė Monrealio olimpiadų žaidynių bronzos medalininkas, filosofas, rašytojas, politinis ir visuomenės veikėjas, humanitarinių mokslų daktaras, Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narys Arvydas Juozaitis.

„Citius. Altius. Fortius. Pagarba visiems, kurie atkūrė olimpinį komitetą, – taip pasisveikinęs su auditorija pranešėjas pasidžiaugė, kad mes laiku spėjome atkurti olimpinį komitetą, laiku išsiveržėme iš sovietų imperijos. – Olimpinis komitetas išsirutuliojo ir iš Sąjūdžio. Mums tuomet reikėjo pralįsti pro siaurą durų plyšį. Komiteto atkūrimo konferencija galėjo ir neįvykti, valdžia turėjo jėgos uždaryti Profsąjungų rūmus. Bet jie netikėjo, kad atkursime komitetą. Svarbiausia tuomet buvo susirinkti. Kartu su latviais ėjome. Jie pirmieji įsteigė laikinąjį olimpinį komitetą. Malonu ir simboliška, kad pirmajam aukščiausias LTOK apdovanojimas – Garbės ženklas – buvo įteiktas atkurtojo Latvijos olimpinio komiteto prezidentui Vilniui Baltiniui. Žinau, kad jis labai didžiuojasi šiuo apdovanojimu.“



”
DŽIAUGIUOSI LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO DARBAIS, DŽIAUGIUOSI, KAD LIETUVOS SPORTININKAI GARSINA ŠALĮ.

JŪRAS BANYS



LTOK atkūrimo darbo grupės nariai su D.Gudzinevičiūte, kuri fotografavosi su visais apdovanotaisiais



▲ Sveikinimai
LTOK prezidentei
D.Gudzinevičiūtei.
Kairėje – A.Juozaitis ir
V.Paketūras

◀ LTOK olimpinio
švietimo partneriai

LTOK pirmosios–aštuntosios
kadencijų Vykdomojo komiteto
nariai ir Revizijos komisijos nariai





▲ Lietuvos olimpinės akademijos tarybos nariai

A.Juozaitis prisiminė pirmuosius straipsnius, raginusius atkurti LTKO, „Sąjūdžio žiniuose“, kurias jis pats redagavo, ir „Sporte“. Tų rašinių autoriai buvo Rimvydas Rimdžius ir Roma Griniūtė. Taip pat prisiminė, kad tarptautinio pripažinimo reikėjo laukti dar trejus metus. Tik 1991 m. rugsėjo 18 d. Tarptautinio olimpinio komiteto Vykdomojo komiteto posėdyje buvo nuspręsta neatidėliojant Estijos, Latvijos ir Lietuvos olimpinis komitetas grąžinti į olimpinį sąjūdį ir pakviesti juos dalyvauti 1992 m. Alverbilio žiemos ir Barselonos vasaros olimpinėse žaidynėse. Tiesa, A.Juozaičio nuomone, Barselonoje buvo paminti olimpiniai idealai, nes leista dalyvauti ir profesionalams.

„Nesutinku ir su tuo, kad moterims iš prigimties yra būdingas boksas, štangą, – atkreipė dėmesį A. Juozaitis, taip pat palietęs ir „Fair play“ vaidmenį. – Komitetas turi dirbti daugiau, nes esame šaltam vandeny – krečia dopingo, papirkinėjimo skandalai. Baisu, kad olimpinės žaidynės nepriartėtų prie gladiatorių kautynių. Sporto komentatoriai jau dažnai vartoja kovinius terminus.“

„Olimpizmo prigimtis paradoksali: nesiekdama valdžios ši ideologija nesikėsina į politinę valdžią. Tačiau politinę valdžią ji gali suteikti. Labai džiugu, kad mes prieš trisdešimt metų atkūrėme LTKO“, – sakė A.Juozaitis.

Su savo pranešimu apie Lietuvos olimpinės misijas, jų reikšmę bei vaidmenį olimpinėse žaidynėse supažindino Lietuvos olimpinės akademijos viceprezidentas prof. habil. dr. Algirdas Raslanas. „Keturi kartus buvau olimpinės misijos vadovas – Atlantos, Sidnėjaus, Atėnų ir Pekino vasaros olimpinėse žaidynėse. Olimpinė misija – fenomenalus laikinas darinys“, – konstatavo A.Raslanas. Misijas skiria nacionaliniai olimpiniai komitetai. Misijos darbuotojai pirmieji atvyksta į olimpinį kaimelį, parengia kambarius sportininkams, pasitinka delegaciją, ja rūpinasi visų žaidynių metu, o iš žaidynių išvyksta paskutiniai, kai būna organizatoriams pridurtos visos šalies žaidynėse priklausiusios patalpos. Misijoje dirba medikai, spaudos atstovas, kitas aptarnaujantis personalas. Talkina vietiniai vairuotojai, savanoriai. Visų jų rūpestis – sudaryti pačias geriausias sąlygas žaidynėse dalyvaujantiems sportininkams.



„Mūsų misijos stuburas visada būdavo mano pavaduotojas, tada LTKO sporto direktorius, o dabar pavaduotojas Kazys Steponavičius“, – sakė A.Raslanas. Jis taip pat apžvelgė Lietuvos sportininkų pasirodymus olimpinėse žaidynėse, kalbėjo apie TOK ir federacijų rūpesčius modernizuoti kai kurias sporto šakas, visas rungtis priartinti prie žiūrovų.

Po pranešimų LTKO prezidentė nuramino A.Juozaitį, kad olimpinės žaidynės netaps gladiatorių kautynėmis. Ji sakė, kad visi olimpiniai komitetai daug daro didindami olimpinį vertybių sklaidą, kuria ir įgyvendina naujus projektus vaikams, olimpinis ugdymas sparčiai populiarėja mokyklose. Dauguma dabartinių olimpiečių išauga iš olimpinį projektų, turi jaunimo olimpinį festivalių, jaunimo olimpinį žaidynių patirties. Jaunimo žaidynėse būna daug mišrių rungtių, kur vienoje komandoje dalyvauja skirtingų šalių atstovai. O tai jau draugystė visam sportiniam gyvenimui.

”
**KETURIS KARTUS
BUVAU OLIMPINĖS
MISIJOS VADOVAS –
ATLANTOS,
SIDNĖJAUS, ATĖNŲ
IR PEKINO VASAROS
OLIMPINĖSE
ŽAIDYNĖSE.
OLIMPINĖ MISIJA –
FENOMENALUS
LAIKINAS DARINYS.**

ALGIRDAS RASLANAS



J.Šalkausko kaklaraiščių kolekcija

◀ Prie kolekcininkų stendų LOKA vadovai (iš kairės): viceprezidentas K.Skerys, prezidentas J.Širvinskas ir generalinis sekretorius R.Džiautas

Konferencijoje negalėjo dalyvauti pirmasis atkurtojo LTOK prezidentas Artūras Poviliūnas. Neperskaitytas liko ir jo pranešimas. Vis dėlto norėčiau pacituoti jo pabaigą iš konferencijai skirto leidinio: „Turtingos Lietuvos sporto olimpinės tradicijos bei laimėjimai – tai ne tik iš praeities ateinantis pasididžiavimas, aukštų sporto mokslo, kultūros siekių paskata jaunimui. Privalome išsaugoti tautos istorinius laimėjimus ateičiai ne tik kaip gražų prisiminimą, bet pirmiausia kaip neišsenkantį kovingumo, pasiaukojimo, kilnumo, garbės ir įkvėpimo šaltinį. Esu tvirtai įsitikinęs, kad kol šalies nugalėtojos garbei bus keliamos vėliavos ir grojami nacionaliniai himnai, kol didysis sportas bus svarbus socialinis reiškinys, tol sportas bus didelė politika. Viliuosi, kad daugiau niekada Lietuvos sportininkams stovint ant aukščiausios garbės pakylės neteks klausytis svetimos šalies himno.“

Iškilmingos konferencijos pabaigoje skaitovas Juozas Šalkauskas paskelbė apdovanojimų ceremonijos pradžią. Jubiliejaus proga D.Gudzinevičiūtė įteikė LTOK 30-mečio atminimo medalius ir jubiliejinius ženkliukus į konferenciją susirinkusiems LTOK atkūrimo darbo grupės nariams, buvusiems LTOK vykdomųjų komitetų, komisijų nariams, Lietuvos olimpinės akademijos tarybos nariams, LTOK olimpinio švietimo partneriams. Puokšte gėlių buvo pasveikinta ir pati D.Gudzinevičiūtė, kuri neseniai tapo TOK nare.

Lietuvos kolekcininkų asociacijos nariai parengė LTOK apdovanojimų, olimpinį ženkliukų, monetų stendus.

VISADA ŠALIA ATLETŲ

Per LTOK 30-metį Vilniuje, „Multikino“ kino teatre, vyko filmo „Visada šalia atletų“ premjera.

„Visada šalia atletų“ – trumpametražis 30 min. trukmės filmas apie Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimą ir veiklą, įsimintiniausias Lietuvos atletų pergales olimpinėse žaidynėse per tris dešimtmečius. Ir žmones, kurie visada būna šalia atletų.

„Kalbėdama su režisierė pagalvojau, kad sutalpinti tokį periodą į trumpą filmą sunku. Daug ką norėjosi parodyti, ką nuveikėme per tuos 30 metų, – prieš filmo premjerą pasakojo LTOK prezidentė. – Norėjome atskleisti ir kitą olimpinėse žaidynėse pusę, ką reiškia dirbti su sportininkais. Kiek tai reiškia olimpinės misijos vadovams, kurie per žaidynes sutrina batus ar nemiega naktimis, stengdamiesi dėl visos komandos. Tie žmonės, atvykdami į olimpinį kaimelį, įjungia šviesas ir išvykdami iš jo jas užgesina.



Saulius Čirbos nuotr.

Iš kairės: D.Gudzinevičiūtė, R.Sarapė, A.Kavaliauskaitė, Š.Burža, Seimo Jaunimo ir sporto reikalų komisijos pirmininkas K.Smirnovas

Ne viskas tilpo į filmą, bet tikiuosi, kad tas pusvalandis neprailgs.“

„Sveikinu visus, nes šis jubiliejus – labai graži proga ir didelė šventė. Dėkoju LTOK už pasitikėjimą, nes medžiaga, kurią gavome, yra auksinė, – kalbėjo režisierė Akvilė Kavaliauskaitė. – Mes, kaip tokia maža šalis, turime tikrai daug olimpinėse žaidynėse medalių. Filmo idėja kilo iš to, kad kai sportininkas laimi olimpinį medalį, skanduotės ir laurai pirmiausia atitenka jam, tačiau retai kas kalba apie tą komandą užkulisiuose, kuri prisideda prie pergalių. Šis filmas yra maža pusvalandžio trukmės

skanduotė tiems žmonėms.“

Filme savo mintimis dalijasi buvęs LTOK prezidentas Artūras Poviliūnas, olimpiniai čempionai D.Gudzinevičiūtė, Laura Asadauskaitė, Arvydas Sabonis, Romas Ubartas, Rūta Meilutytė, Vida Vencienė, prezidentas Valdas Adamkus, treneris Vladas Garastas, olimpinis medalininkas Šarūnas Jasikevičius, dainų autorius ir atlikėjas Marijonas Mikutavičius, kiti žinomi žmonės. Filmą režisavo A.Kavaliauskaitė, prodiusavo Rūta Sarapė, operatorius – Šarūnas Burža.

Tą patį vakarą filmą galėjo pamatyti ir televizijos kanalo „LRT plus“ žiūrovai.

SVAJONIŲ AUKŠTIS – DU METRAI SU PLIUSU

**SPARČIAI TOBULĖJANTI ŠUOLININKĖ Į AUKŠTĮ URTĖ BAIKŠTYTĖ
DŽIAUGIASI, KAD GALI MOKYTIŠ IŠ EUROPOS ČEMPIONĖS AIRINĖS
PALŠYTĖS, IR TIKISI, JOG IŠAUŠ TA DIENA, KAI JĄ NUGALĖS.**

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Alfredo Pilađžio nuotr.



U. Baikštytės šuolis

Šiaulių lengvosios atletikos trenerė Juzefa Baikštienė, buvusi daugiakovininkė, treniruoja abu savo vaikus: šuolių į aukštį sektoriuje varžosi ir šių metų pasaulio jaunimo čempionato šeštos vietos laimėtoja devyniolikmetė Urtė bei Lietuvos aštuoniolikmečių rekordininkas Juozas, kuriam dabar 20 metų.

Puikių fizinių duomenų (ūgis – 1 m 82 cm, svoris 56–57 kg) Urtė šiemet antrą kartą pripažinta Lietuvos lengvosios atletikos kylančia žvaigžde ir apdovanota prizų. Jai tokią sėkmę lėmė pasaulio jaunimo čempionate užimta šešta vieta (peršoko į 1 m 87 cm aukštį iškeltą kartelę). Netrukus po šių apdovanojimų šiaulietė su trene išvyko į dviejų savaitių treniruočių stovyklą Tenerifėje.

SUNKI SEZONO PRADŽIA

Talentingai šuolininkei šis sezonas iš pradžių klostėsi ne itin sėkmingai. Pasiekti gerų rezultatų trukdė trauma, patirta paruošiamuoju laikotarpiu. Iki pasaulio jaunimo čempionato likus

dviem savaitėms dar atsirado ir bėdų dėl nugaros.

„Kurį laiką net negalėjau judėti, gulėjau lovoje, galvojau iš viso nevykti į čempionatą. Bet mama drąsino, kad gerai pailsėjau, atsigavau ir reikia dalyvauti čempionate. Užimta šešta vieta man pačiai buvo didelis netikėtumas“, – neslepia Urtė.

Lietuvoje šiaulietė turi į ką lygiuotis – į Europos uždaryjū patalpų čempionę ir Lietuvos rekordininkę A. Palšytę, su kuria ne kartą teko susitikti šuolių į aukštį sektoriuje. „Dar nesvajojau apie tą dieną, kai nugalėsiu šalies rekordininkę, bet tikiuosi, kad tokia diena kažkada išauš. Smagu, kad Lietuvoje yra tokia šuolininkė, malonu žiūrėti, kaip ji šokinėja, rengiasi bandymams. Iki jos lygio man dar reikia daug treniruotis, bet vilties neprarandu“, – sako Urtė.

NEUŽMIRŠTAMAS DEBIUTAS

Pasirinkti kitą sporto šaką Urtė vargu ar galėjo, nes kartu su mama ir broliu

nuo mažens eidavo į lengvosios atletikos maniežą. Mergaitė matydavo, kaip treniruojasi lengvaatlečiai, ir jais žavėdavosi.

„Kažkaip natūraliai, net pati nepastebėjau, kaip ir aš tapau lengvaatlete. Būdama šešerių dalyvavau pirmosiose varžybose Šiauliuose, netgi nuotraukų turiu išsaugojusi, dabar smagu į jas pasiziūrėti. Tada bėgau trumpą nuotolį“, – gerai prisimena Urtė.

Dar po ketverių metų ji debiutavo tarptautinėse varžybose – tai buvo aštuonių šalių vaikų turnyras Varšuvoje. Šiose tradicinėse varžybose šiaulietė iš viso dalyvavo keturis kartus: du sykius tapo nugalėtoja ir du kartus liko ketvirta. Pirmose varžybose ji peršoko 1 m 26 cm, o paskutiniaime vaikų turnyre – 1 m 58 cm.

Dabar U. Baikštytės sąskaitoje – 2015 m. Europos jaunimo olimpinio festivalio penkta vieta (1 m 74 cm), 2016 m. Europos jaunių (iki 18 m.) vicečempionės titulas (1 m 79 cm), o šiemet

per pasaulio jaunimo čempionatą Suomijoje du kartus gerino savo asmeninį rekordą (atrankos varžybose peršoko 1 m 84 cm, finale – 1 m 87 cm) ir užėmė šeštą vietą.

„Manęs daug kas klausia, ar gerai, kad mano trenerė yra mama. Neįsivaizduoju, kaip kitaip galėtų būti. Man tai didžiulis plusas. Namie apie lengvąją atletiką daug nekalbame, dažniausiai aptariame pasibaigusias ir vykiančias varžybas, būsimas varžoves. Kai mama trenerė, niekur kitur nereikia kreiptis, nes viskas yra vietoje“, – džiaugiasi šuolininkė.

Į MANIEŽĄ – SU SAVO VAIKAIS

Kai Urtė ir Juozas Baikščiai dalyvauja varžybose, į sektorių būna nukreiptas ne tik mamos, bet ir tėčio Rimanto žvilgsnis. Urtė keturiais centimetrais jau praaugo savo tėtį.

Sportininkės mamos ir trenerės J.Baikštienės tikinimu, tai ne atsitiktinumas, kad abu jos vaikai tapo šuolininkais į aukštį. Jaunystėje ji pati buvo lengvaatletė, daugiakovininkė. Iš septynių daugiakovės rungčių Juzefai geriausiai sekėsi šokinėti į aukštį (asmeninis rekordas – 1 m 64 cm).

„Kai su Urte ir Juozu pradėjau vaikščioti į maniežą, pirmaisiais metais jie žaisdavo, o aš dirbdavau su sportininkais. Ką mano auklėtiniai darydavo, mano vaikai juos pamėgdžiodavo. Urtė bandydavo šokinėti į tolį, į rankas paimdavo ietį. Netrukus vis dažniau sulaukdavau savo vaikų priekaištų, kodėl į juos nežiūriu, tik kitiems visą dėmesį rodau. Supratau, kad atėjo metas ir juos užimti. Kartais jų nesiveždavau į maniežą, abiem leisdavau pailsėti ir palikdavau namie, bet kol ateidavau į darbą – juos jau rasdavau manieže. Aš į darbą eidavau pėsčiomis, o jie sėsdavo į autobusą ir pirma manęs pasirodydavo“, – šyptelį J.Baikštienė.

Ir anksčiau, ir dabar ši trenerė dirba pagal daugiakovės principą. Jos auklėtiniai turi išmokti daryti viską ir tik po to rinktis, kurioms rungtimis yra gabūs ir gali siekti gerų rezultatų. Urtė galėjo tapti ir gera barjerininke, šuolininke į tolį, daugiakovininke, šiose rungtyse ji tapo Lietuvos vaikų čempione ir prizininke. Tačiau jaunoji sportininkė pati nusprendė, kad daugiakovininke nebus, nes jai nepatiko bėgti 800 m distanciją.

J.Baikštienė gerai vertina savo dukters šiemetinį sezoną, tik apgailestauja, kad per pasaulio jaunimo čempionatą Urtei nepakluso 1 m 90 cm aukštis. „Ji sparčiai auga, atsirado stuburo pakrypimų, todėl ir per treni-

ruotes, ir per varžybas ji turi save labai saugoti“, – sako merginos mama ir trenerė.

Vis aukščiau šoka ir Urtės brolis Juozas, kuris jau įveikė 2 m 20 cm. Tačiau neaišku, ar šią žiemą jis šokinės, nes jaučia klubo skausmus. Kaip ir Urtės, jo pagrindinis tikslas – gerai pasirngti vasaros startams.

MAMOS PĖDOMIS

Urtė – Lietuvos sporto universiteto (LSU) pirmakursė. Praėjusiais metais ji buvo įstojusi į Vilniaus Gedimino technikos universitetą ir studijavo bioinžineriją. Tačiau netrukus pajuto, kad tas kelias ne jai, kad ji, kaip ir mama, nori būti trenerė. Šiomet šiaulietė pasirinko studijas LSU ir džiaugiasi tokiu savo sprendimu.

„Atrodo, kad dabar esu savo vietoje. Trenerė norėjau būti nuo mažens. Tiesa, dar buvo minčių gyvenimą susieti su medicina, tačiau atėjo toks metas, kai sau pasakiau, jog nereikia blaškytis, kad mano pašaukimas – trenerė“, – teigia Urtė.

LSU studijuoja ir Urtės draugas – 2015 m. Europos jaunimo čempionato bronzinis prizininkas, Lietuvos ieties metimo rekordininkas Edis Matusevičius. Jų draugystė užsimezgė 2016-aisiais per geriausių Lietuvos lengvaatlečių apdovanojimą vakarą.

Nors studijuoja Kaune, tačiau kone kiekvieną savaitgalį Urtė grįžta į Šiaulius ir čia treniruojasi. Kaune pratybas lanko du tris kartus per savaitę, dirba pagal mamos planus, o ją prižiūri treneris Romualdas Petruškevičius.

„Šiaulių lengvosios atletikos manieže mums sudarytos geros sąlygos, turime gydytoją, masažuotoją“, – sako J.Baikštienė.

Trenerė tikisi, kad Urtė gali tapti Tokijo olimpiete. Tą patvirtino ne viena pasaulio čempionė išugdęs Rusijos šuolininkų treneris Jevgenijus Zagorulka, kuris šią žiemą per treniruotį stovyklą Portugalijoje pamatęs Urtę negailėjo jai komplimentų ir pranašavo gražią šuolininkės ateitį.

IDEALAS – MARIJA LASICKIENĖ

Prieš trejus metus Urtės šuolių į aukštį idealai buvo pasaulio ir Europos čempionė kroatė Blanka Vlašič (asmeninis rekordas – 2,08 m) ir Londono olimpinė čempionė rusė Ana Čičerova (2,07 m). Dabar Urtės idealas jau kitas – rusė Marija Kučina-Lasickienė (2,06 m), kuri šiemet pasaulio stadionuose pasiekė net 45 pergales iš eilės ir pralaimėjo tik Deimantinės lygos etape Rabate (Marokas), kur užėmė trečią vietą.



Per geriausių šalies lengvaatlečių apdovanojimą – su mama, broliu ir Šiaulių lengvosios atletikos ir sveikatingumo centro vadovu T.Skaliku

„Pavydėtinas stabilumas. Sportininkė nėra itin aukšta, tačiau šoka labai techniškai“, – taip savo idealą trumpai apibūdina Urtė.

Kitąmet svarbiausios jos varžybos – universiada ir Europos jaunimo iki 23 m. čempionatas. Sportininkė neslepia, kad visą laiką nori medalio. Per Europos jaunimo čempionatą jai teks kovoti ir su pora metų vyresnėmis sportininkėmis, tarp kurių bus ir ypač pajėgi ukrainietė Julija Levčenko, 2017 m. pasaulio vicečempionė.

„Svarbiausia, kad traumas nemaišytų, tada viskas bus gerai“, – sako šiaulietė.

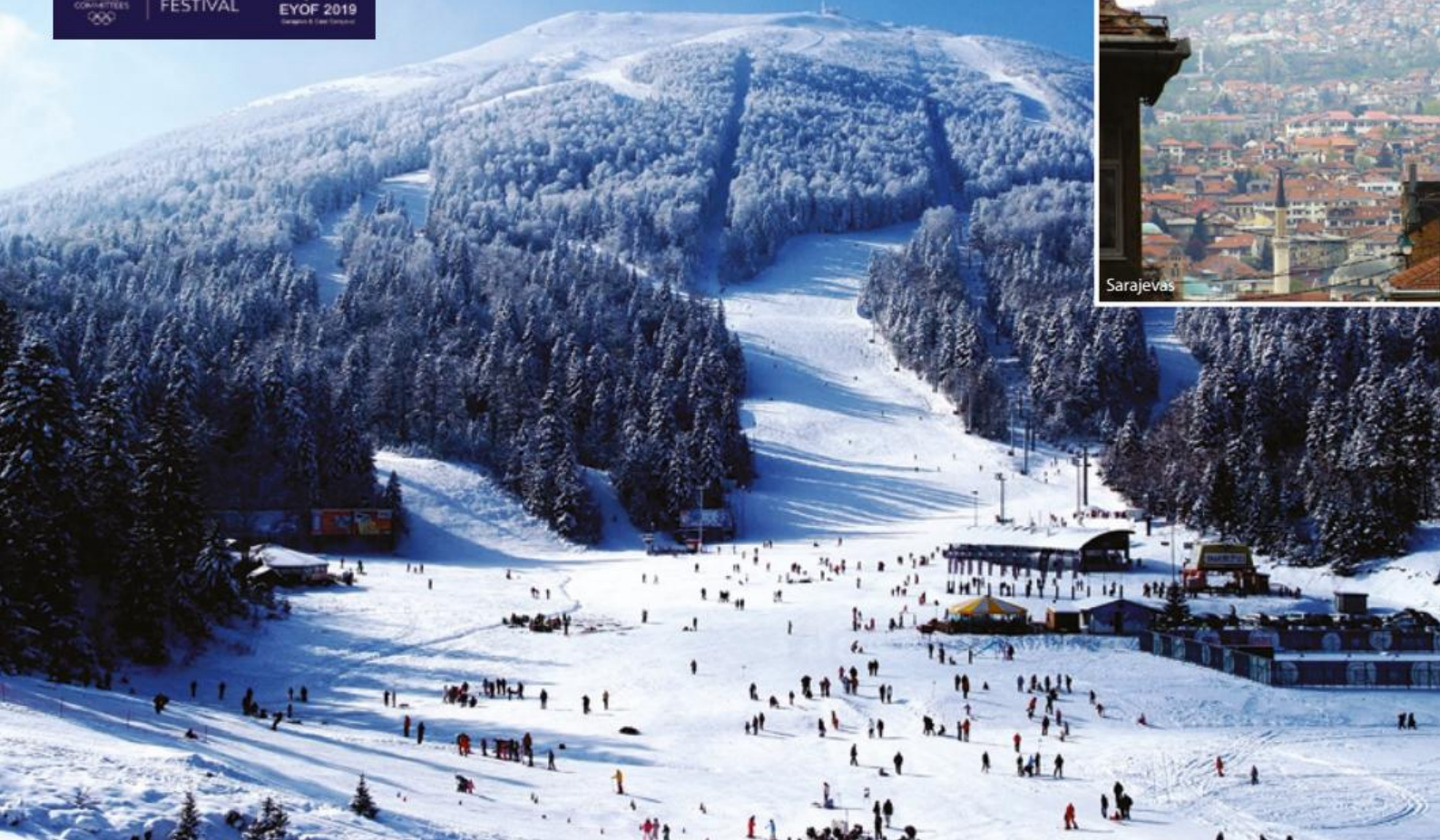
Kitų metų Urtės planuose – 1 m 90 cm aukštis. O apie didmeistriškus du metrus ji sako, kad tai elitinių šuolininkų aukštis. „Nenoriu prisišnekėti, bet gal po dvejų trejų metų jis ir man paklus. Kai dalyvauju varžybose, stengiuosi nežiūrėti į kartelę, bet du metrai – tikrai aukštai, – sako Urtė ir patikslina: – Mano svajonių aukštis du metrai su plusu.“

Paprašyta apibūdinti, kokia ji yra šuolių į aukštį sektoriuje, Lietuvos vicečempionė vardija: „Kovinga, rami, nenoriu per daug blaškytis, bendrauti su varžovėmis. Man geriau pabūti vienai ir susikaupti šuoliams, galvoti apie techniką. Labai laukiu varžybų, man jos – didelė, graži šventė. Noriu kuo dažniau jose dalyvauti ir parodyti, ką sugebu.“

Sportininkės mama ir trenerė įsitikinusi, kad Urtė fiziškai gana stipri, bet dar stokoja psichologinio pasirengimo įveikti didelį aukštį. ■

”
LABAI LAUKIU VARŽYBŲ, MAN JOS – DIDELĖ, GRAŽI ŠVENTĖ. NORIU KUO DAŽNIAU JOSE DALYVAUTI IR PARODYTI, KĄ SUGEBU.

URTĖ BAIKŠTYTĖ



Sarajevas

LYDĖS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ DVASIA

Į SARAJEVĄ PO 35 METŲ VĖL SUGRIŠ OLIMPINĖ DVASIA – 1984 M. ŽIEMOS OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ SOSTINĖJE VYKS EUROPOS JAUNIMO ŽIEMOS OLIMPINIS FESTIVALIS.

RITA BERTULYTĖ

14–18 metų jauniems sportininkams skirtas Europos jaunimo žiemos olimpinis festivalis Bosnijos ir Hercegovinos sostinėje vyks 2019 m. vasario 9–16 d. Kaip informavo Lietuvos tautinio olimpinio komiteto sporto direktijos vyr. referentė, olimpinė čempionė Vida Vencienė, Sarajeve Lietuvai turėtų atstovauti 13 sportininkų: bus biatlonininkų, slidininkų, kalnų slidininkų, dailiojo čiuožimo, greitojo čiuožimo trumpuoju taku atstovų ir snieglenčininkas.

Kol kas žinomos tik dailiojo čiuožimo atstovės ir snieglenčininko pavardės. Tai Paulina Ramanauskaitė ir Motiejus Morauskas. Paulina – jau turinti patirties čiuožėja. Šiomet Kaune vykusiame jaunimo „Grand Prix“ etape ji užėmė devintą vietą ir už savo pasirodymą pelnė daug komplimentų.

„Nuo pernai metų Paulina padarė didžiulį šuolį“, – jaunosios čiuožėjos progresu tąsyk džiaugėsi Lietuvos čiuožimo federacijos prezidentė Lilija Vanagienė.

M.Morauskui nedaug pritrūko, kad jis būtų praveręs duris ir į Pjongčango olimpinės žaidynes. Pasaulio ir Europos taurės varžybų patirties turintis vaikinai savo galimybes galės pademonstruoti tarp bendraamžių. „Snieglenčininkas apskritai pirmą kartą mūsų delegacijoje, apie patį sportininką mes girdime seniai, jis daug kur dalyvauja varžybose. Smagu. Juolab kad snieglenčių sporto šaka Lietuvoje tarp jaunimo labai populiarėja“, – naujos sporto šakos ir jos atstovo Lietuvos delegacijoje pasirodymu džiaugiasi V.Vencienė.

Kitų jaunųjų sportininkų pavardės paaiškės tik sausio viduryje, kai baigsis atranka. Tačiau jau šiandien žinoma, kad tradiciškai daugiausia Lietuvos delegacijoje bus biatlono ir slidinėjimo atstovų – po dvi merginas ir du vaikus. Kalnų slidinėjimo varžybose dalyvaus dvi merginos, o štai greitojo čiuožimo trumpuoju taku atstovas bus vienintelis.

Iš viso festivalio programoje – septynios sporto ša-



”

TRASOS METAI IŠ METŲ VIS SUNKĖJA, BET SĄLYGOS VISIEMS BUS VIENODOS.

VIDA VENCIENĖ



A.Šalna



S.Ramanauskas

kos. Tad šįkart neturėsime tik komandinės sporto šakos – ledo ritulio atstovų.

Beje, į Sarajevą vyks ir Lietuvos dailiojo čiuožimo teisėja Dovilė Pervazaitė. Teisėjai burtais buvo išrinkti lapkričio mėnesį per Sarajevą surengtą pasitarimą nacionalinių olimpinių komitetų atstovams.

„Niekada mums su burtais nesisekdavo, bet šįkart lydėjo sėkmė“, – vėl džiaugiasi Lietuvos misijos vadovo pavaduotoja.

Lietuvos delegacijai Sarajevą vadovaus LTOK olimpinio sporto direktcijos vadovas Einius Petkus.

LIETUVIŠKAS ĮRAŠAS

1984 m. Sarajevą vykusiose olimpinėse žaidynėse pirmąjį aukso medalį žiemos žaidynių istorijoje Lietuvai iškovojo biatlonininkas Algimantas Šalna. Tačiau su dar trimis SSRS rinktinės nariais jis laimėjo estafetę 4x7,5 km. Beje, žiemos olimpinis festivalis vyks labai panašiu metu kaip ir prieš 35 metus olimpinės žaidynės (vasario 8–19 d.).

Lapkričio viduryje apžiūrindami trasas pasitarimo dalyviai matė jas tvarkomas ir renovuojamas. „Organizatoriai labai stengiasi. Pavyzdžiui, biatlonininkai turės naują šaudyklą“, – įspūdiškai dalijasi V.Vencienė.

Slidinėjimo trasos lapkritį dar žaliavo, bet varžybų šeimininkai tikino, kad festivalio metu sniego bus pakankamai. Oro temperatūra tokiu metu paprastai nenukrinta žemiau nei dešimt laipsnių.

Slidinėjimo varžybos vyks kalnuose, 1500 m virš jūros lygio. Pušynų apsuptyje įrengtos trasos, anot organizatorių, – viena puikiausių vietų vertinant oro kokybę. Biatlonininkai varžysis pora šimtų metrų žemiau. O štai kalnų slidininkai lenktyniaus Bje-lašnicos kalnų masyve, 2000 m virš jūros lygio.

„Trasos metai iš metų vis sunkėja, bet sąlygos visiems bus vienodos. Kita vertus, pas mus vieną dieną sniego yra, kitą – jau nebe, o ten žiemos stabilios“, – varžybų sąlygas vertina buvusi slidininkė.

Greitojo ir dailiojo čiuožimo varžybos vyks pačiame Sarajevą.

PATIRTIES TURI

Sarajevą rungtyniaus 1500 jaunųjų sportininkų iš 50 Europos valstybių. Visi jie įsikurs dviejuose viešbučiuose. Tai ir bus olimpinis kaimelis. Pasak V.Vencienės, sportininkams gyvenimo sąlygos bus ištisios geros. Čia jie ir valgys. Be to, galės naudotis viešbučių poilsio zona – baseiniais, treniruokliais, poilsio kambariais ir kt.

Nuo oro uosto iki viešbučių – vos penki kilometrai. Toliau bus iki slidinėjimo, biatlono trasų. Iki jų kelionėje autobusais reikės praleisti nuo 40 min. iki valandos.

Netoli viešbučių numatyta vieta ir medalių teikimo ceremonijoms rengti. Atidarymo ir uždarymo iškilmes bosniai planuoja surengti atvirame ore. Beje, jau buvo tapusi tradicija, kad festivalių metu Lietuvos sportininkai paminėdavo ir Vasario 16-ąją. Šįkart Lietuvos valstybės atkūrimo dieną jie sutiks jau savo namuose – festivalio uždarymas vyks vasario 15-ąją.

„Ši šalis turi patirties organizuoti sporto varžybas. Surengus olimpinės žaidynės, nesvarbu, kad tai buvo daugiau kaip prieš 30 metų, techninių nesusipratimų neturėtų būti – organizacinė patirtis labai didelė. Juolab dabar vyks olimpinis festivalis, ne olimpinės žaidynės“, – sklandžios organizacijos tikisi V.Vencienė.

KELIAUS KARTU

Į Sarajevą Lietuvos delegacija vyks kartu – jau užsakyti lėktuvo bilietai. Bet iki to laiko kiekvienos sporto šakos atstovai dar stovyklauja ir ieško geriausių sąlygų festivaliui pasiruošti. Sportininkai treniruosis, dalyvaus varžybose.

Pasirengimui skiriamos kooperuotos lėšos, kurių dalį sudaro ir LTOK finansavimas. „Šios žaidynės – labai didelė motyvacija ir jauniems sportininkams, ir treneriams“, – festivalio svarbą pabrėžia LTOK atstovė.

Pasižiūrėti, kaip seksis rungtyniauti jauniems Lietuvos sportininkams, žada atvykti ir LTOK vadovai. Beje, jaunieji Lietuvos atstovai bus tie, kurie pirmieji išbandys naują sportinę aprangą – festivalyje jie vilkės „4F“ drabužius.

3

MEDALIAI

Tokio rango jaunimo varžybose Lietuva debiutavo 1995 m. II Europos jaunimo žiemos olimpinėse dienose Andoroje. Tačiau mūsų delegacijoje buvo vos trys sportininkai: du slidininkai ir dailiojo čiuožimo atstovė Ingrida Zenkevičiūtė. Ji užėmė aukščiausią iš mūsų 17 vietą.

Pirmąjį medalį 2001 m. Vuokatyje, Suomijoje, iškovojo slidininkė Irina Terentjeva. Ji 10 km distancijoje finišavo antra. Antrąjį sidabro medalį Lietuvai pelnė biatlonininkė Gabrielė Leščinskaitė. Ji 2013 m. Brašove, Rumunijoje, antra kirto 10 km varžybų finišo liniją. Pirmasis Europos žiemos olimpinio festivalio aukšą iškovojo lietuvius – čiuožėjas trumpuoju taku Salvijus Ramanauskas. Jis 2017 m. Erzurume, Turkijoje, triumfavo 500 m nuotolio varžybose. Įsimintina ir tai, kad tada šešiolikmetis sportininkas čempionu tapo Valstybės atkūrimo dieną – Vasario 16-ąją.



Kalnų slidininkas
A.Drukarovas

NAUJĄ SEZONĄ – DIDELI TIKSLAI

LIETUVOS NACIONALINĖS SLIDINĖJIMO ASOCIACIJOS PREZIDENTAS REMIGIJUS ARLAUSKAS – APIE PASIRENGIMĄ NAUJAM SEZONUI, PAGRINDINES KOVAS, KELIAMAS UŽDUOTIS IR BIUROKRATINES KLIŪTIS.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Lietuvos žiemos sporto šakų atstovai pradėjo naują sezoną. Paspaudus šaltukui dar lapkričio mėnesį ėmė veikti dauguma Lietuvos kalnų slidinėjimo centrų, o Lietuvos žiemos sporto centras Ignalinoje įrengė pirmąją lygumų slidininkams skirtą trasą ir lapkričio paskutinį savaitgalį čia buvo atidarytas naujasis slidinėjimo sezonas.

„Lietuvos nacionalinei slidinėjimo asociacijai (LNSA) priklauso trijų disciplinų komitetai, kurie visi kryptingai dirba. LNSA snieglenčių sporto bei slidinėjimo laisvuju stiliumi komitetas yra vienas ir paremtas pasauline tendencija: šių dviejų disciplinų varžybos per olimpinės žaidynes ir Tarptautinės slidinėjimo federacijos (FIS) renginius daug kur vyksta kooperuotai, išnaudojama panaši infrastruktūra, o kai kurių rungčių varžybose netgi kovojama tose pačiose trasose. 2016-aisiais FIS pakeitė savo struktūrą ir įkūrė bendrą snieglenčių sporto ir slidinėjimo laisvuju stiliumi komitetą. O mes tuos namų darbus pada-

rėme gerokai anksčiau, 2010-aisiais“, – sako LNSA prezidentas R.Arlauskas.

Naujojo sezono varžybas vieni pirmųjų pradėjo kalnų slidininkai, kurie Druskininkų „Snow“ arenoje startavo jau dvejose FIS statusą turinčiose tarptautinėse varžybose – Lietuvos taurės ir Baltijos taurės pirmuosiose etapuose. Kaip vertinate šias varžybas?

Lietuvos kalnų slidinėjimo taurės etapas pateko į istoriją kaip pirmosios LNSA kartu su „Snow“ arena surengtos FIS statusą turinčios varžybos. Iki šiol Lietuvoje vyko tik Baltijos taurės FIS varžybų etapai, bet juos su „Snow“ arena rengia latviai. Džiaugiamės, kad Druskininkų arenoje vyksta tarptautinės kalnų slidinėjimo varžybos. Mums tai puiki galimybė pareklamuoti druskininkiečių slidinėjimo areną. Kuo mūsų kalnų slidinėjimo centras su specialiai sportininkams skirta ledo danga bus žinomesnis ir populiariesnis, tuo daugiau atvažiuos didelio meistriškumo užsienio kalnų slidininkų, atstovaujančių nacionalinėms

rinkinėms. Jų čia ir dabar netrūksta – „Snow“ arenoje yra treniravęsi net olimpiniai žaidynių prizinininkai.

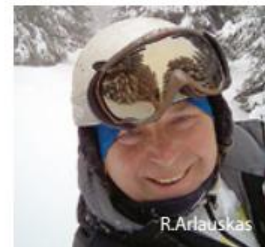
Mes siekiame užsiauginti organizacinę komandą, kuri galėtų rengti aukšto rango varžybas. Kol kas mokomės, bet viliamės, kad sukaupt patirties kažkada pasieksime tą lygį ir galėsime savo jėgomis organizuoti Baltijos šalių taurės varžybas. Pragiedrulių jau yra: LNSA kalnų slidinėjimo komiteto projektų vadovas Artūras Bikulčius buvo išvažiavęs į Suomiją ir dalyvavo FIS techninių delegatų kursuose.

Kaip sezoną pradėjo stipriausi šalies kalnų slidininkai?

Gana sėkmingai startavo Pjongčango žiemos olimpinė žaidynių dalyvis Andrejus Drukarovas, kuris lapkritį lenktyniavo Italijoje ir Vokietijoje. Per vienas varžybas slalomo milžino rungtyje užėmė šeštą vietą ir pasiekė 39,11 FIS taško rezultata. Tai šiek tiek prasčiau, nei Andrejui priklausantis geriausias rezultatas Lietuvos istorijoje – 35,01 FIS taško.



Nežinia, ar toliau sportuos geriausias Lietuvos slidininkas M.Vaičiulis



R.Arlauskas

Kita Pjongčango olimpietė leva Januškevičiūtė nutarė padėti mūsų jaunosioms kalnų slidininkėms, taigi dabar su jomis treniruodamasi Lietuvoje perduoda savo patirtį.

Gaila, kad LNSA kalnų slidinėjimo komitetas nesusitaria su vilniečio Roko Zavecko tėvu bei treneriu Giedriumi Zavecku, tad Rokas kol kas nedalyvauja jokiose varžybose, neaiški tolesnė sportininko ateitis. Kalnų slidinėjimo komitetas priėmė sprendimą gabų sportininką išbraukti iš Pekino olimpinė žaidynių kandidatų sąrašų ir jį pakeisti kauniečiu Viliumi Aleksandravičiumi.

Po Lietuvos taurės varžybų kaunietės trenerės Anželos Aleksandravičienės auklėtinė 16-metė Smiltė Bieliūnaitė dalyvavo FIS organizuojamoje treniruotė stovykloje Austrijos ledynuose. Ten prižiūrima patyrusių italų slidinėjimo specialistų treniravosi su Taivano, Kipro, Vengrijos, Uzbekistano, Kazachstano, Bosnijos ir Hercegovinos sportininkais.

Kokios svarbiausios varžybos laukia kalnų slidininkų?

Jau antrus metus iš eilės FIS varžybų statusą turės Kronplace (Italija) vasario 21–22 d. vyksiantis Lietuvos kalnų slidinėjimo čempionatas. Vasario 26–27 d. LNSA rengs dar vienas FIS varžybas – Lietuvos jaunimo čempionatą Zéfelde (Austrija).

Mūsų kalnų slidininkai šiemet dar dalyvaus Mažųjų slidinėjimo tautų taurės varžybose Italijoje, po Naujųjų metų – Europos jaunimo olimpiniam festivalyje Bosnijoje ir Hercegovinoje, pasaulio jaunimo (Italijoje) ir suaugusiųjų (Švedijoje) čempionatuose. Jaunimui bus labai svarbi at-

ranka į 2020 m. jaunimo olimpinės žaidynes Lozanoje.

Kaip sezonui pasirengė lygumų slidininkai?

LNSA lygumų slidinėjimo komitete, atsisakius vadovauti Mantui Stroliai, jį pakeitė asociacijos generalinis sekretorius Stanislavas Sabaliauskas, o projektų vadovas yra Daumantas Jurgis Petrovas.

Du sportininkai – Stepanas Terentjevas ir Tautvydas Strolia Švedijoje išbandė jėgas FIS varžybose. Neaišku, ar sportuos Pjongčango olimpiečiai – Marija Kaznačenko, kuri dabar dirba Londone, Norvegijoje dirbantis Modestas Vaičiulis bei Mantas Strolia, nemažai laiko praleidžiantis Švedijoje.

Mūsų lygumų slidininkus ir toliau konsultuoja švedas Christeris Skogas, todėl tikimės kokybinių pokyčių šį sezoną. Gruodžio 29–30 d. Ignalinoje numatytos tarptautinės slidinėjimo varžybos, kurios įtrauktos į FIS kalendorių.

Siekiame, kad lygumų slidinėjimo trasa atsirastų Vingio parke, taip pat prie Liepkalnio.

Kaip sekasi snieglenčininkams ir laisvojo slidinėjimo atstovams?

Tarptautinėse snieglenčių varžybose dalyvauja Motiejus Morauskas, kurį treniruoja tėvas Artūras Morauskas. Šis šešiolikmetis talentas rengiasi 2022 m. Pekino olimpinėms žiemos žaidynėms ir pateko į pirmąją šalies rinktinės sportininkų grupę. Motiejus šiemet rugsėjo pradžioje Naujojoje Zelandijoje vykusio pasaulio jaunimo snieglenčių čempionato didžiojo šuolio („Big Air“) rungtyje liko 18-as,

o akrobatinio nusileidimo („slopestyle“) varžybose – 23-ias.

Pasaulio taurės antrojo etapo varžybose Modenoje (Italija) didžiojo šuolio rungties dalyviai šokinėjo ant dirbtinės rampos, kuri yra viena aukščiausių pasaulyje. Regis, 46 m aukščio. Čia Motiejus liko 42-as. Jis labai sėkmingai rungtyniavo FIS varžybose Šveicarijoje, kur akrobatinio nusileidimo rungtyje buvo trečias.

Lapkričio antroje pusėje M.Morauskas grįžo į Lietuvą ir treniravosi Liepkalnyje, o gruodžio viduryje dalyvavo kontrolinėse varžybose Šveicarijoje. Jam šį sezoną bus ypač svarbus pasaulio jaunimo čempionatas, kuriame vyks atranka į olimpinės jaunimo žiemos žaidynes Lozanoje.

FIS varžybose ir Europos taurėje Olandijoje jėgas bandė Hagos universitete studijuojantis Gabrielius Bakševičius. Beje, jis kartu su Pauliumi Morkūnu ir Guoda Malinauskaite dalyvavo FIS organizuojamoje vienos savaitės treniruotė stovykloje Landgrafe (Olandija).

G.Bakševičiaus pagrindinis startas kitąmet – universiada Krasnojarske. Universiada rengiasi ir mano sūnus Laurynas Arlauskas, kuris tikisi startuoti snieglenčių kroso varžybose.

Slidinėjimo laisvuju stiliumi mūsų lyderis – Oslo universitete studijuojantis Mikas Glatkauskas, kurį planuojame siųsti į Europos taurės etapų varžybas.

Kas dabar yra atskirų sporto šakų Lietuvos rinktinė vyriausieji treneriai?

Kalnų slidinėjimo rinktinės – kaunietis Vytautas Aleksandravičius, kuris

NAUJOVĖ

TRASA

„Snow“ arenoje projektuojama kilometro ilgio lygumų slidinėjimo trasa. Lapkričio 18 d. iš FIS buvo atvykęs ekspertas, kuris gerai įvertino šį projektą.

„Pakeitimai buvo neįdomūs, todėl tikimės turėti sertifikuotą sprinto laisvuju stiliumi trasą. Dabar tereikia baigti namų darbus. Tokios trasos įrengimas uždaroje patalpoje ir FIS sertifikatas – unikalūs atvejai visame pasaulyje. Šioje trasoje galėtume rengti FIS varžybas, kuriose būtų kovojama dėl reitingo taškų, ir taip galbūt bent iš dalies išspręstume mums ypač aktualią šiltėjiančių žiemų problemą. Jeigu artimiausiu metu trasą pavyktų sertifikuoti, į 2019 m. FIS varžybų kalendorių pavasarį būtų didelė tikimybė įtraukti dvi varžybas“, – sako R.Arlauskas.



komitete atsako ir už elito sportininkus. Neturime lygumų slidinėjimo rinktinės vyriausiojo trenerio. Po Pjongčango žiemos olimpiinių žaidynių postą paliko Kazimiera Strolienė, šias pareigas ėjusi dešimt metų. Dabar ji yra LNSA slidinėjimo komiteto trenerių tarybos pirmininkė.

Jaunimas, kuris kitąmet rengiasi dalyvauti Europos jaunimo olimpiniam žiemos festivalyje, dirba su savo treneriais. Nesakyčiau, kad Lietuvos slidinėjimo padėtis yra tragiška: jaunuosius slidininkus rengia visaginiečiai Natalija ir Igoris Terentjevai, ignalinetės K.Strolienė ir Dalia Vaičiulienė, anykštėnas Algis Drūsys, uteniškiai Svetlana ir Stasys Derviniai, vilnietis Ričardas Panavas. Lietuvos rinktinės vyriausiųjų trenerių neturi ir snieglenčių bei slidinėjimo laisvuojų stiliumi atstovai.

Visų keturių disciplinų atstovams keliate rimtus uždavinius – per svarbiausias metų varžybas patekti į geriausiųjų 30-ukus. Ar tai realu?

Noriu patikslinti, kad šiuos tikslus įgyvendinti siekiame ne per metus, o per ketverius – olimpinį ciklą. Kad tai yra realu, parodė šiuometis sezonas. M.Morauskas pasaulio jaunimo čempionate užėmė 18 vietą. Viliamės, kad A.Drukarovas per pasaulio jaunimo čempionatą vasario mėnesį pateks į 15-uką. Nemažai vilčių siejame su olimpinio žiemos festivaliu Sarajeve, kur mūsų lygumų slidininkai kovoti turėtų dėl vietų antrame ar trečiame dešimtuke.

Per ketverius metus turėtų užaugti S.Terentjevas ir T.Strolia, kuriems 2020 m. žiemos olimpiinių žaidynių asmeninėse varžybose būtų sunko-

ka patekti į 30-uką, bet komandinio sprinto varžybose tą padaryti įmanoma. Per ketverius metus patobulės ir kalnų slidininkas A.Drukarovas, kurio pagrindiniai šio sezono startai – du pasaulio čempionatai, suaugusiųjų ir jaunimo, bei vienas Pasaulio taurės etapas.

Jeigu mūsų snieglenčininkas M.Morauskas pateks į Pekino olimpinės žiemos žaidynės, kuriose rungtyniaus 40 stipriausių šios sporto šakos atstovų, jis gali kovoti dėl kuo aukštesnės vietos.

LTOK olimpinio sporto direktijos vyriausioji referentė, Kalgario olimpinė čempionė Vida Vencienė tikisi, kad Sarajeve vyksiančiame Europos jaunimo olimpiniam žiemos festivalyje startuos 13 Lietuvos jaunųjų sportininkų. Kiek tarp jų bus slidininkų, kalnų slidininkų ir snieglenčininkų?

Sarajevui rengiasi snieglenčininkas M.Morauskas, kuris yra realiausias mūsų kandidatas ir į Loanos žiemos olimpinės jaunimo žaidynės. Lygumų slidininkai du stipriausius atstovus paskelbs sausio viduryje. Sarajeve turėtų startuoti ir du kalnų slidininkai. Vadinasi, iš viso penki mūsų jaunieji sportininkai. Iš visų lauksime staigmenų, tačiau į dešimtuką realiai galėtų patekti M.Morauskas. O lygumų ir kalnų slidininkams linkiu patekti į dvidešimtukus.

Kokios didžiausios kliūtys, trukdančios siekti užsibrėžtų tikslų?

Biurokratiniai dalykai, kurių galėtų būti mažiau. Vilniuje ir Kaune dalyvavome kursuose, kur Lietuvos sporto federacijų sąjunga visus supažindino su Sporto įstatymo pakeitimais

ir kaip bus finansuojama aktyvaus sporto veikla. Daug kas kelia nerimą, bet tikiuosi, kad bus geriau, nei buvo iki šiol, ir kad bus mažiau biurokratijos.

Praėjusiais metais iš valstybės gavome 27 tūkst. eurų, bet prieš juos gaunant teko susidurti su didžiuliais reikalavimais. O iš FIS gavome 130 tūkst. eurų be jokios biurokratijos. Noriu padėkoti Lietuvos tautiniam olimpiniam komitetui, kuris mums padėjo.

Ar neblėsta asociacijos užmojis prie dešimties Lietuvos kalnų slidinėjimo centrų turėti po sniego parką?

LNSA prisidėjo prie dviejų sniego parkų Anykščiuose prie Kalitos kalno ir Lietuvos žiemos sporto centre Ignalinoje įkūrimo, jiems padėjome įsigyti įrangos. Sniego parką turi Liepkalnis, „Snow“ arena, įrangos įsigijo ir padedami latvių parką įsirengia plungiškiškai prie Mortos kalno, jonaviškiai. Apie sniego parką prie Utrių kalno galvoja klaipėdiečiai, rietaviškiai.

Neaišku, ar sniego parką įsirengs birštoniečiai. Norėtųsi, kad prie kalnų slidinėjimo centrų būtų įrengtos ir lygumų slidinėjimo trasos. Viskas pasikeistų, jei Lietuvoje gausiai pasnigtų, šaltis laikytųsi kokius tris mėnesius, nes daug kas turi nusipirkti įrangos, sniego motociklų.

Viešajai įstaigai „Sveikas miestas“ prieš kelerius metus Švedijoje padėjau išrinkti ir įsigyti pasaulinio lygio amerikietišką įrangą, kuria galima įrengti puikią lygumų slidinėjimo trasą. Vilniečiai turi ir sniego motociklą, Liepkalnyje būtų galima įrengti stacionarią slidinėjimo trasą. ■

APIE LTOK FINANSUS

LTOK PREZIDENTĖ DAINA GUDZINEVIČIŪTĖ TEIGIAMAI VERTINA VIEŠAI KELIAMUS KLAUSIMUS APIE LTOK VALDOMOS BENDROVĖS „OLIFĖJA“ VEIKLĄ, O POLITIKŲ NORĄ DOMĖTIS SPORTO FINANSAVIMU LAIKO NETGI PRIVALOMU. VIEŠAI KILUSI DISKUSIJA APIE KOMITETUI PRIKLAUSANČIOS LOTERIJOS ORGANIZATORĖS VEIKLĄ YRA PUIKI GALIMYBĖ PAGALIAU UŽKIRSTI KELIĄ BET KOKIEMS GANDAMS, JAU NE VIENERIUS METUS GALIMAI KLAIDINANTIEMS VISUOMENĘ IR SEIMO NARIUS.



LR Seimo archyvo nuotr.

„Esu patenkinta sudaryta galimybė pagaliau atsakyti į pastaruosius kelerius metus Seimo koridoriuose sklandančius gandus apie LTOK ir olimpinio šalies judėjimo pagrindinį finansavimo šaltinį – „Olifėją“. Esu dėkinga Seimo nariams, pradėjusiems tuo domėtis, bei esu tikra, kad kiekvienas klausimas, susijęs su LTOK skaidrumu, tikrai turės aiškų ir konkretų atsakymą, nes kitaip ir negali būti“, – sakė D.Gudzinevičiūtė.

Pasak LTOK vadovės, ji gruodžio 13 d. tai dar kartą pabrėžė Seimo antikorupcijos komisijoje, kurios posėdyje buvo pakviesta atsakyti į klausimus apie olimpinio judėjimo finansavimą.

„Nuo pirmos mano darbo dienos, beveik jau šešerius metus, tiek „Olifėja“, tiek LTOK yra audituojami nepriklausomų ekspertų, kurių išvadomis neturiu pagrindo abejoti. Vakar paaiškėjo, kad „Olifėje“ atlikto nepriklausomo audito išvados sutampa ir su Finansinių nusikaltimų tyrimų tarnybos, kuri, išnagrinėjusi visas šias aplinkybes, atmetė ikiteisminio tyrimo pradėjimo galimybę, išvadamis“, –

atkreipė dėmesį LTOK vadovė.

LTOK prezidentė sakė negalinti komentuoti LTOK veiklos, kol ji organizacijoje neužėmė vadovaujamų pareigų, tačiau pabrėžė, kad yra tikra, jog jei būtų buvusi bent menkiausia priežastis abejoti bendrovėje priimtų sprendimų pagrįstumu ar nauda, būtų priimti ir atitinkami teisėsaugos institucijų sprendimai.

„LTOK finansavimas yra susijęs su loterijos gaunamomis pajamomis, o ne tik su pelnu. Tai reiškia, kad kuo didesnė bendrovės apyvarta, tuo labiau didėja ir 8 procentų parama nuo jos, o ne tik pelno dividendai, kuriuos gauna LTOK, kaip akcininkas. „Olifėjos“ veiklos rezultatams neturiu jokių pastabų, bendrovė auga, pajamos irgi, tad didėja ir sporto finansavimas“, – sakė ji.

Nepriklausomas LTOK finansavimo modelis yra sulaukęs tarptautinės olimpinės bendruomenės palaikymo, yra savotiškas pavyzdys kitoms šalims. Olimpinio komiteto valdoma bendrovė „Olifėja“ vien per

pastaruosius šešerius metus LTOK skyrė daugiau nei 31 milijoną eurų paramą pagal šalyje galiojančius loterijų įstatymus, dar papildomai 9 milijonus eurų išmokėjo dividendais. LTOK valdo 51 proc. bendrovės akcijų.

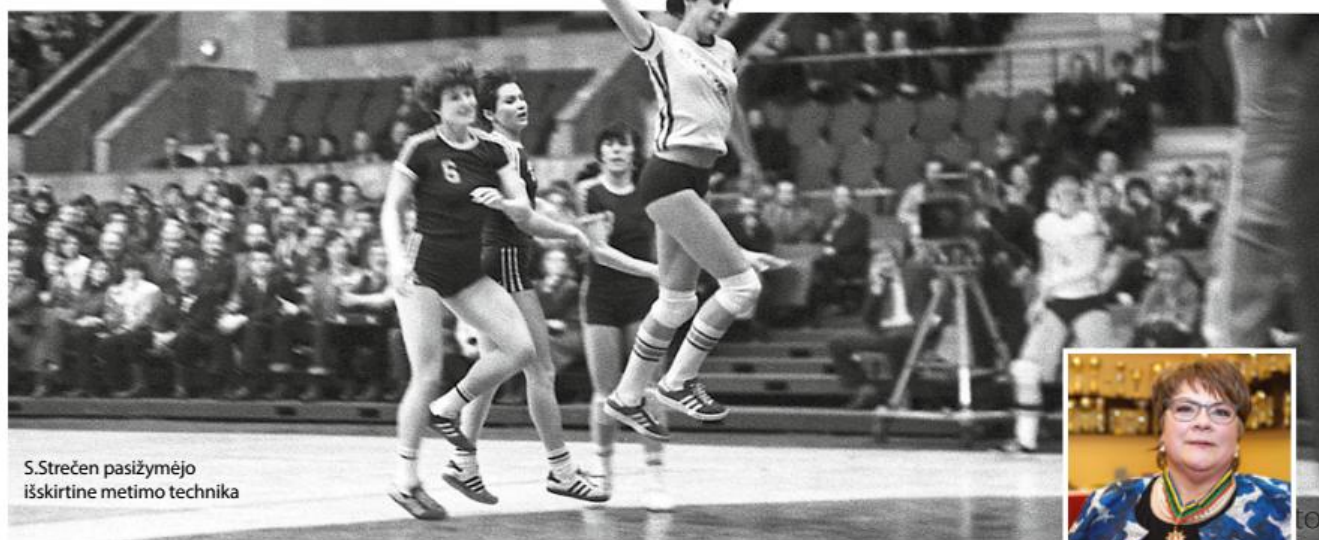
D.Gudzinevičiūtė pabrėžė, kad LTOK valdoma „Olifėja“ šiuo metu yra likusi vienintelis olimpinio judėjimo finansavimo šaltinis šalyje, bet kokie įstatymų pakeitimai, susiję su loterijų skiriama parama, turėtų būti atitinkamai įvertinti.

„Pastarieji keleri metai yra labai sunkūs visai sporto bendruomenei. Likviduojamas Sporto departamentas, valstybės įstaiga nebedalyvauja olimpinėje programoje, sumažintos Lietuvos olimpinio sporto centro funkcijos. Aiškėja, kad pradėdama skaidyti sporto bendruomenę, prisidengiant keliais asmenimis, nusitaisiusiais į sporto infrastruktūros valdymą, ar eiliniu, kenksmingu sportui įstatymo projekto stūmimu Seime, tiesiogiai klaidinant Seimo narius“, – pabrėžė D.Gudzinevičiūtė. ■

OLIMPINĖ ČEMPIONĖ BĖGIOJA TIK SAPNUOSE

NORS SIGITA STREČEN JAU 30 METŲ SU ŠEIMA GYVENA VOKIETIJOJE, LEGENDINĖ RANKININKĖ LIETUVIŠKAI KALBA BE MENKIAUSIO AKCENTO, LAIKO RANKĄ ANT SVARBIAUSIŲ LIETUVOS ĮVYKIŲ PULSO, O SU BUVUSIOMIS BENDRAŽYGĖMIS VILNIAUS „EGLĖS“ KOMANDOJE IR NET KLASĖS DRAUGAIS IŠ GIMTŲJŲ PUMPĖNŲ BENDRAUJA TAIP, LYG JŲ NESKIRTŲ DAUGIAU NEI TŪKSTANTIS KILOMETRŲ.

MARIUS GRINBERGAS



S.Strečen pasižymėjo išskirtine metimo technika

Alfredo Pliadžio nuotr.



„Televizija, internetas ir feisbukas padaro pasaulį labai mažą“, – juokiasi olimpinė čempionė Sigitas Strečen, lapkričio pabaigoje po poros metų pertraukos parvykusi į Lietuvą.

Čia legendinė rankininkė ne tik sulaukė sveikinimų 60-mečio proga, bet ir apdovanojimų. Per jos buvusios trenerės Onutės Anetos Barisienės iniciatyva surengtą vakaronę LTOK viceprezidentas Saulius Galadauskas įteikė S.Strečen Olimpinių žvaigždę. Tituluotą sportininkę sveikino Lietuvos rankinio federacijos, buvę KKSD, „Eglės“ klubo vadovai, treneriai, šilčiausių žodžių jubiliatei negailėjo O.A.Barisienė ir buvusios komandos draugės.

Visi linkėjo sveikatos. Būtent jos pastaraisiais metais bene labiausiai ir trūksta olimpinės čempionės, patyrusios daugybę operacijų dar nuo tada, kai aktyviai sportavo, gyvenime.

ŠVENTĖS SU FUTBOLININKAIS

Olimpinė čempionė kartu su savo vyru Aleksandru bei vaikais Diana ir Alanu gyvena Vokietijos mieste Remseide. Būtent į šį daugiau nei 100 tūkst. gyventojų turintį miestą rankininkė su šeima atvažiavo 1989 m., kai nutarė paragauti legionierės duonos, nes „Eglei“, su kuria 1988-aisiais iškovojo Tarptautinės rankinio federacijos (IHF) taurę, jau buvo nebereikalinga.

Remseide buvusi rankininkė lietuviškai bendrauja

ne tik namie ar internete – šiame mieste visai netoli Strečen namų gyvena taip pat čia rungtyniaavę buvę legendinio Vilniaus „Žalgirio“ futbolininkai Sigitas Jakubauskas ir Valdas Kasparavičius.

Kai atvyko į Vokietiją, rankininkė nė vieno Remseide rungtyniaujančio futbolininko iš Lietuvos asmeniškai nepažinojo. Bet kai susipažino, bendrauja iki šiol, drauge švenčia gimtadienius. „Sunkiausia buvo iš pradžių. Dukart per metus grįždavome į Lietuvą. Iki šiol atstogauti nenoriu niekur, išskyrus Lietuvą“, – prisipažįsta S.Strečen.

Ir dabar į Lietuvą ji atvažiuoja gana dažnai: „Tik keletus metų nebuvau dėl ligos. Atvykusi iškart keliauju pas seseris Dalią ir Aušrą – labai pasiilgtame vienos kitų.“ Šįkart į gimtinę S.Strečen parvyko viena – vyrui sutrukdė darbas gamykloje.

Į SALĘ NEBEUŽSUKA

Išpūdingą karjerą, paženklinant daugybę titulų, S.Strečen primena ne tik trofėjai, bet ir skausmai. Praėjus pusmečiui nuo atvykimo į Vokietiją rankininkė ėmė kamuoti stiprūs skausmai. Lietuvę operavę gydytojai paskelbė nuosprendį – ji galės žaisti ne ilgiau kaip pusmetį. Šią prognozę S.Strečen paneigė – rungtyniavo dar pusterčių metų.

„Įdomiausia, kad jaunystėje mane įspėjo, kokie skausmai laukia. Nes kai buvau dvidešimties, medikai sakė, jog mano kaulai – kaip senos moters.

”
**GAVOME
MEDALIUS,
KURIUOSE ESA
YRA 7 GRAMAI
AUKSO – TIEK
PAT, KIEK IR
OLIMPINIAME
MEDALYJE.
IR PREMIJAS
GAVOME
TOKIO PAT
4 TŪKST. RUBLIŲ
DYDŽIO, KAIP
IR UŽ MASKVOS
OLIMPIADOJE
IŠKOVOTĄ
AUKSĄ, BET TAI
NEDŽIUGINO.**

SIGITA STREČEN



S.Strečen su buvusiomis komandos draugėmis ir trenere

Tada nesinorėjo tikėti. Visada jaunimas taip elgiasi – neklauso, ką vyresni sako“, – šypteli olimpinė čempionė.

Baigusi rankininkės karjerą S.Strečen nenutolo nuo rankinio. Ji 15 metų Remšaide dirbo trenere – merginų, moterų, net vyrų komandų. Tik sulaukusi penkiasdešimties atsisakė šios veiklos.

„Pasakiau, kad nenoriu numirti ant suolo, kaip buvęs SSRS rinktinės treneris Igoris Turčinas. Ir nesigailiu. Nes niekada nebuvo sporto fanatikė, nors gal taip ir neatrodo. Man sporto netrūksta. Net į salę neužeinu. Labiausiai dėl to, kad sunku žiūrėti į žmones, kurie dar gali bėgioti. O aš tik sapnuose pasportuoju. Kita vertus, gyvenimas tikrai nėra vien sportas – pasitraukusi iš jo pamačiau daug įvairiausių kitų dalykų“, – prisipažįsta olimpinė čempionė.

PRARASTAS DAR VIENAS AUKSAS

Dar besimokydama vidurinėje Pumpėnuose Sigita atkreipė stipriausių Lietuvos komandų – Vilniaus „Eglės“ ir Kauno „Žalgirio“ dėmesį. Pasirinkusi Vilnių perspektyvi rankininkė 1975 m. apsilviko „Eglės“ aprangą ir šiam klubui atstovavo iki 1989 m.

S.Strečen karjeros kreivė kilo įspūdingai. 1977 m. ji jau buvo pasaulio jaunimo vicečempionė, dar po metų – planetos suaugusiųjų vicečempionė. 1980-aisiais rankininkė pasiekė tai, apie ką svajoja turbūt kiekvienas sportininkas, – tapo olimpine čempione.

Lietuvė neabejoja: jei ne politika, ji būtų dukart olimpinė čempionė. Nes SSRS rinktinė 1984 m. buvo galinga, tačiau negalėjo to įrodyti – dėl sovietų inicijuoto boikoto dauguma socialistinio bloko šalių nedalyvavo Los Andželo olimpinėse žaidynėse. SSRS rinktinėi lietuvė atstovavo iki 1985 m.

Sovietų Sąjungai boikotavus Los Andželo olimpiadą, socialistinio bloko šalims buvo surengtas alternatyvus turnyras – Draugystės žaidynės. Jų rankinio varžybos vyko Čekoslovakijoje. Pergalę šventė SSRS rankininkės.

„Gavome medalius, kuriuose esą yra 7 gramai auksa – tiek pat, kiek ir olimpiame medalyje. Ir premijas gavome tokio pat 4 tūkst. rublių dydžio, kaip ir už Maskvos olimpiadoje iškovotą auksą, bet tai nedžiugino. O ir tas turnyras liko bevertis, į jame

pasiektus laimėjimus vėliau niekas neatsižvelgė“, – pasakoja S.Strečen.

Rankininkės teigimu, skaudžiausia, kad perniek nuėjo pragariškas darbas. Rankininkės per stovyklas Kryme turėdavo lakstyti kepinant pietų saulei. Treneris I.Turčinas dar grasindavo: „Kuri nualps, važiuos namo.“ Kai sportininkėms reikėdavo daryti atsispaudimus, delnai degdavo ant įkaitusios žemės.

Los Andželo olimpinėse žaidynėse triumfavo Jugoslavijos rankininkės, tuomet nė iš tolo neprilygusios SSRS rinktinėi.

NEĮKAINOJAMAS DARBAS

„Eglė“ į IHF taurės turnyro viršūnę atvedęs treneris Antanas Taraskevičius, jubiliejaus proga sveikindamas buvusių auklėtinę, sakė: „Sigita kiekvienos amžiaus grupės komandoje buvo išskirtinis talentas. Ji tikrai turėjo dievo dovaną. Bet buvo ir labai darbšti. Kai į „Eglę“ atėjo daug jaunų žaidėjų, Sigita tapo joms pavyzdžiu ne tik aikštėje, bet ir už jos.“

Kol S.Strečen žaidė Vilniaus komandoje, joje pasikeitė ne vienas treneris. Labiausiai olimpinė čempionė vertina A.O.Barisienę.

„Mums labai padėjo jos darbštumas, reiklumas ir motiniškas rūpestingumas“, – apie trenerę šiltai atsiliepia ir dabar dažnai su ja bendraujanti S.Strečen.

Rankinio pagrindus Sigita įgijo Pasvalyje iš savo pirmojo trenerio Laimono Daugio. O visas jos žaidimo sritis patobulino A.O.Barisienė. Pirmiausia trenerė išmokė Sigitą bėgti. Vietoj plačių žingsnių Sigita išmoko bėgti mažais, trumpais ir greitais žingsneliais, kai reikėjo staigiai judant ir darant apgaulingus judesius įgyti pranašumą prieš varžovę. Šiame darbe labai padėjo paprasta šokdynė, kliūčių ruožai.

Nors Sigitos riešas – lankstus ir ji stipriai mesdavo iš toli, daug dėmesio buvo skiriama metimo tikslumui įvertinant vartininkės padėtį ir vietą vartuose. Sigitos vienas iš kozirių buvo metimas pašokus. Trenerė daug dirbo, kad Sigita po šuolio kuo ilgiau išsilaikytų ore, neskubėtų išmesti kamuolio ir spėtų pastebėti, kur geriausia mesti. Žinoma, jos tobulino ir kitokius metimus. Šis kruopštus darbas davė neįkainojamą rezultatą – olimpinės ir pasaulio čempionės titulus.



Minindaugo klubio nuotr.

KARJERA

ŽINGSNIAI

SIGITA MAŽEIKAITĖ-STREČEN

- 1977 m. pasaulio jaunimo vicečempionė.
- 1978 m. pasaulio vicečempionė.
- 1980 m. olimpinė čempionė.
- 1981, 1987 m. SSRS čempionato bronzos medalio laimėtoja.
- 1982 m. pasaulio čempionė.
- 1984 m. Draugystės žaidynių čempionė.
- 1988 m. Tarptautinės rankinio federacijos taurės laimėtoja.
- 1977–1985 m. žaidė SSRS rinktinėje.
- 1975–1989 m. žaidė Vilniaus „Eglės“ komandoje.
- 1989–2001 m. žaidė „Remscheid“ (Vokietija) komandoje.

REVERANSAS JUDESIUI IR MOKYTOJUI

JOS SPORTIŠKOS, PATYRUSIOS, TIKIŅČIOS SAVO VIZIJA, MĖGSTANČIOS VEIKSMĄ IR VEIKSMAŽODŽIUS. PENKIOS GERIAUSIOS LIETUVOJE KŪNO KULTŪROS MOKYTOJOS IR PENKI DAŽNIAUSI JŲ DARBO METODAI: ĮTIKINTI, PASIRINKTI, SUDOMINTI, IEŠKOTI IR NESUSTOTI.

INGA JARMALAITĖ

Sauliaus Čirbos nuotr.



Iš kairės: R.Kontorovičienė, I.Palavinskienė, I.Juršėnaitė, L.Gudaitė

Lapkričio mėnesį buvo išrinktas ir Lietuvos tautiniame olimpiame komitete apdovanotas geriausių 2016–2017 ir 2017–2018 mokslo metų kūno kultūros mokytojų penktukas. Šiomet geriausiųjų titulai atiteko kūno kultūros pedagogėms Lindai Gudaitei iš Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijos, Irutei Juršėnaitėi iš Vilniaus Palaimintojo Teofiliaus Matulionio gimnazijos, Ramutei Kontorovičienei, dirbančiai Lentvario Motiejaus Šimelionio gimnazijoje, kaunietei Ilonai Palavinskienei, mokytojaujančiai KTU inžinerijos licėjuje, ir Daliai Šklėriūtei iš Prienu „Žiburio“ gimnazijos.

ĮTIKINTI

Be meilės sportui ir to, kad pačios nuo jaunumės sportavo, visas į geriausių kūno kultūros mokytojų penktuką patekusias laureates dar sieja ilgamečių pedagoginio darbo patirtis, netradicinis požiūris į vedamas pamokas, gebėjimas sudominti, mokėjimas

įtikinti. Pavyzdžiui, kuris mokytojas nėra susidūręs su vaikų pasyvumu ar net tingėjimu – bėgti, spręsti uždavinį, mokytis eilėraščių, rengti projektą ir panašiai. Vienas būdų atsiradusiam tinguliui išvaryti – pabandyti įtikinti.

„Tada sakau vaikams: pati svarbiausia pamoka mokykloje yra kūno kultūros. Ir jeigu tu nedalyvausi šioje pamokoje, tai nedalyvausi ir visame likusiame savo gyvenime“, – tokį stiprų argumentą iš kūno kultūros mokytojos metodininkės Ramutės Kontorovičienės lūpų išgirsta aptingę Lentvario gimnazistai.

O jeigu mokins šiai pedagogei džiaugsmingai pamuoja mediciniškai pažyma, patvirtinančia, kad yra atleistas nuo pamokos, jo laukia labai rimtas pokalbis. „Tu džiaugiesi, kad turi kažkokių sveikatos problemų?“ – besidžiaugiančiojo klausia kūno kultūros mokytoja, tvirtinanti, kad tokie pokalbiai labai pakeičia vaikų požiū-

rį. Šios pedagogės filosofija tokia: mokykloje, darbe, bendruomenėje – visur ir visada pats pagrindinis kriterijus yra sveikas žmogus, kuris turi gerai jaustis ne tik emociškai, bet ir fiziškai. „Todėl ir sakau: neturėsi sveikatos – negalėsi džiaugtis gyvenimu. Apie tai su vaikais daug kalbu ir tai turi poveikį“, – ne kartą įsitikino R. Kontorovičienė.

Jau antrą kartą geriausios kūno kultūros mokytojos apdovanojimą gavusiai KTU inžinerijos licėjaus mokytojai ekspertei Ilonai Palavinskienei irgi tenka griebtis įtikinėjimo meno, kad po sunkių matematikos, lietuvių ir kitų dalykų pamokų pats pagrindinis atsipalaidavimas yra lengvas bėgimas, mankšta, būtinybė atitolti nuo mokslo ir priartėti prie savo kūno. „Atpalaiduoti raumenis, duoti kūnui ne protinės, o kitokios veiklos. Ir gauti malonumą iš to, kad padarai mankštą ar pabėgioji“, – šiais dalykais bando įtikinti mokinius I.Palavinskienė.

Šiaulietė mokytoja metodininkė Linda Gudaitė primena, kad dienų būna visokių, juk ir suaugusieji kitąkart nelengvai išsijudina, bet tam ir yra savitaiga bei pokalbiai.

PASIRINKTI

Visos šiųmetės konkurso laureatės pačios sportavo, todėl atėjus metui apsispręsti, ką toliau gyvenime norėtų veikti, pasirinkti mokyklą nebuvo sunku. KTU inžinerijos licėjaus pedagogė I.Palavinskienė sportu nuo mažens užkrėtė jos pačios kūno kultūros mokytojai, iš kurių vėliau ėmė pavyzdį. Užkrato būta tokio stipraus, kad pati aktyviai sportavo tris dešimtis metų – nuo šešerių iki 37-erių. Dar daugiau meilės sportui pridėjo jos gyvenime atsiradę treneriai. 15 metų

atidavė lengvajai atletikai, dešimt metų buvo Lietuvos rinktinės narė, o po to atėjo metas naujai sporto šakai – kūno rengybai, geriau žinomai fitnesso vardu.

„Sportavau penkias sporto šakas, turėjau nuostabių trenerių. Ir mokytojams, ir treneriams lenkiusi iki žemės, tai buvo geriausios pamokos ir pavyzdys, kaip reikia elgtis su jaunesnio amžiaus vaikais, kaip su jaunu, kaip su suaugusiais žmonėmis. O šalia sporto visada buvo ir pedagoginė veikla“, – sako 32 metų pedagoginė darbo patirtį sukaupusi mokytoja.

Kūno rengybos varžybose I.Palavinskienė pasiekė didžiausių laimėjimų: tapo Lietuvos, Europos ir pasaulio čempione. „Mano pastangomis mokykloje buvo įsteigtas fitnesso treniruotė klubelis, nupirkta treniruoklių, dabar ten vyksta popamokinė veikla. Daugiau ateina vaikų, o merginos dažnai prisijungia vėliau ir jau net baigusios mokyklą skambina, rašo, kad trenere, mokytoja patarkit, paruoškite“, – pasakoja kūno kultūros specialistė.

R.Kontorovičienė su aktyviu sportu nesiskiria jau daugiau nei penkias dešimtis metų: ilgą laiką atstovavo Trakams lengvosios atletikos, respublikinėse daugiakovės varžybose, „Žalgirio“ draugijos vasaros žaidynių tinklinio varžybose, o nuo 1993 m. ėmė burti tinklininkes, rengti tinklinio, vėliau ir smiginio turnyrus.

Vilniaus Palaimintojo Teofilio Matulevičiaus gimnazijos mokytoja ekspertė Irutė Juršėnaitė buvo slidininkė – baigė Ignalinos sporto mokyklą, aktyviai slidinėjo, dalyvavo varžybose. Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijoje dirbanti L.Gudaitė buvo lengvaatletė. O visą laiką sportavusiai, įvairiose varžybose dalyvavusiai Prienų „Žiburio“ gimnazijos kūno kultūros ekspertei Daliai Šklėriūtei pašaukimą padėjo atrasti netikėtas mokytojos prašymas. Lankydamasi paskutinę tada dar vienuoliktą klasę sulaukė siūlymo padėti paruošti jauniausius vaikus tuomet populiariam turizmo sąskrydžiui. Šis bendradarbiavimas, tiesa, nesibaigęs jaunųjų turistų triumfu, nes jiems nepavyko nudeginti ištemptos virvutės, abiturientei padėjo suvokti, koks darbas jai būtų įdomus.

SUDOMINTI

Šiuolaikiniai vaikai nuo tų ankstesniųjų, dažnai privalomai dalyvaudavusių turizmo sąskrydžiuose, stipriai skiriasi. Šiandien liepdamas bėgti ar tiesiog paduodamas kamuolį susižavėjimo šūksnių garantuotai neišgirsi. Kūno kultūros mokytojos tvirtina: ne-

tiesa, kad vaikams neįdomu sportuoti, tiesiog juos reikia sudominti. Kokie pagrindiniai geriausių kūno kultūros mokytojų taikomi vaikų sudominimo metodai? Ogi kuo įvairesnės pamokos ir naujovės.

„Dabartiniai vaikai šaunūs, smalsūs, bet jiems reikia vis kažko naujo. Ir pamoka turi būti aktyvi. Tada vaikai ateina su nuotaika į kūno kultūros pamokas ir išeina su nuotaika“, – savo receptą atskleidžia vilnietė mokytoja I.Juršėnaitė.

Kolegei antrina kaunietė I.Palavinskienė. Jos tikinimu, kūno kultūros specialistai – lyg menininkai, kiekvienai pamokai turintys po penkis ir daugiau variantų, o kurį iš jų teks pasirinkti, priklauso nuo to, kaip nusiteikę ateis vaikai. Kiekvieną dieną tie patys, bet kaskart vis skirtingi, rodantys vis kitokį nusiteikimą sportuoti – šis aspektas dirbant su mokiniais yra vienas įdomiausių šiaulietei L.Gudaitė. Jos darbo patirtis rodo, kad netradiciniai veiklos būdai daug įdomesni vyresniems mokiniams.

„Aišku, niekas krepšinio, futbolo ar kvadrato nepanaikino, bet ypač vyresniems mokiniams labiau patinka prie sporto klubo koncepcijos priartintos kūno kultūros pamokos“, – apie šiauliečių gimnazistų pomėgius prasiaria L.Gudaitė.

O Lazdynų mikrorajone įsikūrusią Teofilio Matulaičio gimnaziją lankantys vaikai greičiausiai žino, kad iš šalies miestų žolės riedulys populiariausias Šiauliuose. „Vaikams įdomus krepšinis, futbolas, lengvoji atletika, bet jie nori ir naujovių. Todėl daug naujų sporto šakų įtraukiame į programas: mūsų vaikai žaidžia žolės, grindų riedulį, mažąjį golfą, beisbolą, regbį. Šiuolaikinius vaikus tik taip sudominsi“, – sako asmeninėmis pastangomis šias sporto šakas į mokyklą prikvietusi I.Juršėnaitė.

Prieniškės D.Šklėriūtės patirtis rodo, kad ne visos naujovės ilgaamžės. Ir nebūtinai tai, kas nauja, vaikams jau savaime įdomu. Pavyzdžiui, mažasis golfas nerado būrių gerbėjų Prienų gimnazijoje, nes tai šiek tiek pasyvesnis žaidimas, trūksta greičio, todėl prieniškiams vaikams jį žaidžiant pristinga ugnelės. Jiems geriau judrieji žaidimai arba grindų riedulys – aktyvus, daug veiksmo, o tai vaikams patinka. „Badmintoną, paplūdimio tinklinį, mažąjį beisbolą pažaidžiame. Šiomet rengėme projektą ir žaidėme naktinį tinklinį, surinkome vaikų ne tik iš mūsų, bet ir iš aplinkinių rajonų“, – pasakoja D.Šklėriūtė.



„Nike“ treniruotė. Šiaulių J.Janonio gimnazijos kūno kultūros mokytoja L.Gudaitė (priekyje) su savo mokiniais

Visokių žaidimų, veiklų priglavit galima, bet daugumai jų reikia specialaus inventoriaus. Prienų gimnazijos kūno kultūros mokytoja atskleidžia, kad ties šiuo punktu tenka improvizuoti, paprastinti inventorių, pavyzdžiui, grindų rieduliui žaisti galima bet kokį nedidelį kamuolį pritaikyti. Arba pinigų, skirtų naujam inventoriui pirkti, galima laimėti. Taip nutiko Šiaulių J.Janonio gimnazijoje, kurios komanda tarp 2017–2018 m. Lietuvos mokyklų žaidynių gimnazijų ir vidurinių mokyklų pirmosios grupės dalyvių tapo nugalėtoja, o ankstesniais metais buvo tarp prizininkų. Gautus piniginius prizus buvo nutarta investuoti į sporto inventorių.

Bet yra ir laikui nepavaldžių žaidimų, kuriems reikia paprasčiausio kamuolio. Ar dar tebežaidžia vaikai kvadratą? „Vajė kaip žaidžia – tik leisk. Per Europos sporto savaitę „Be active“ žaidėme vien kvadratą: įprastą, su futbolo, su minkštesniu kamuoliu, vyresni mėgsta žaisti tokį modifikuotą – vaikinams leidžiame kirsti tik kaire ranka. Kvadratą žaidė visi – nuo mažiausių iki didžiausių“, – entuziastingai pasakoja D.Šklėriūtė.

R.Kontorovičienėi pavyksta įtraukti mokinius į tą veiklą, kuria pati būna užsidegusi. Iš pradžių tai buvo tinklinis, kurį pati profesionaliai žaidė, o vėliau ne vieną komandą subūrė, ne dešimt turnyrų suorganizavo. Vėliau atrado smiginį. Pati išmoko, dalyvavo varžybose, laimėjo prizų ir dalį vaikų šiuo žaidimu uždegė, kartu veiklą išplėtojo. Beje, Lentvario gimnazijoje iki šiol karaliauja ne krepšinis, o R.Kontorovičienės mėgstamas ir ilgą laiką populiarinamas tinklinis.

9

RINKIMAI

Jau devintus metus vykė geriausių kūno kultūros mokytojų rinkimai. Šiomet pasižymėjo dviem naujovėmis: pirmąkart į šį sąrašą buvo įtraukti ir ikimokyklinio ugdymo pedagogai, o patys rinkimai vyko naujai. Penktadalį balsų lėmė portalo *lyrtas.lt* skaitytojai, kitus 80 proc. – specialios komisijos narių balsai. Iš viso balsavo per 80 tūkst. žmonių.

IEŠKOTI

Iš kur patys mokytojai traukia idėjų, naujovių? Jie domisi, dalyvauja seminaruose, patys eina į sporto šakų federacijas. Pavyzdžiui, I.Juršėnaitė šią vasarą buvo išvykusi stažuotis į Suomiją, domėjosi, kuo dar būtų galima mūsų vaikus sudominti. Dar idėjų semtis eina į sporto federacijas, pati pabandė žaisti regbį, beisbolą. „Viskas priklauso nuo mokytojo, ar jis nori, kad kitiems būtų įdomu, ar užtenka praveisti paprastą pamoką“, – sako I.Juršėnaitė.

Tie, kuriems neužtenka, gali sudominti ir tuos, kuriems iki tol ir paprastos pamokos užtekdavo. Pavyzdžiui, mažajam golfui atėjus į Teofilio Matulionio gimnaziją juo taip pat susidomėjo dar apie 40 mokyklų Vilniuje. Dabar tarp moksleivių netgi rengiami Lietuvos čempionatai. „Ne visi vaikai gali būti krepšininkai arba futbolininkai, ne visi tokie greitai, o štai golfas jiems patinka. O mes džiaugiamės, kad galime jiems kažką nauja ir įdomaus pasiūlyti“, – sako I.Juršėnaitė.

Šiaulių J.Janonio gimnazijoje ir sporto klube dirbanti L.Gudaitė nemažai sporto klubo atributų perkėlė į mokyklą. Todėl šioje gimnazijoje, kaip turbūt kiekviename sporto klube, yra ir stacionarių dviračių treniruoklių – tai sporto klubo „Impuls“ dovana. Čia taip pat esama TRX diržų, didelių gimnastikos kamuolių, mažų mankštos kamuoliukų, vyksta badmintono, tinklinio, pilateso, kūno balanso, „X-fit“ treniruotės.

Lentvariškė R.Kontorovičienė šiuo metu atrado naują arkliuką – netradicines priemones, kurias atstoja įvairios buityje nereikalingos atliekos. Šis atradimas buvo visiškai atsitiktinis, vienai mamai atvežus didelį kiekį dėžučių. Gal jos būtų ramiai sau gulėjusios kuriame nors kabinete, bet mokytoja sugalvojo, kaip jas būtų galima panaudoti per kūno kultūros pamokas. Vaikams patiko, todėl dėžutes papildė išnaudotų popierinių rankšluosčių tūtos, laikraščiai, kruopų dėžutės ir kitokie nebenaudojami daiktai.

„Dabar vaikai klausia, kaip galima tą ar kitą nereikalingą daiktą pritaikyti. Nepatikėsit, bet galima pritaikyti praktiškai viską. Ir vaikams įdomu, jie laukia, o ką mokytoja šiandien sugalvos. Stengiuosi, kad nebūtų monotoniškos: mankšta, kamuolys, tempimo pratimai ir panašiai“, – sako R.Kontorovičienė.

Pagal kultūrinių mainų programą dvi lapkričio savaites penki Prienų „Žibu-



Prienų „Žiburio“ gimnazijos kūno kultūros mokytojas O.Batutis, gimnazistės P.Jasiulevičiūtė, M.Kazlauskaitė ir mokytoja D.Šklėriūtė Sporto muziejuje Kaune su atsiimtu apdovanojimu už projektą „Olimpiniai startai – į kiekvieną aikštelę“

rio“ gimnazistai su mokytoja eksperte D.Šklėriūte svečiavosi už Atlanto – Vašingtono valstijoje, Sietle, esančioje universitetinėje akademijoje. Mokytoja prisipažįsta į Ameriką vykusi su nuostata, kad ten pamatys daug antsvorio turinčių žmonių ir vieną kitą mokykloje sportuojantį. Bet ir akis, ir ausis pasitiko staigmena: pamatė priešingą vaizdą ir nė sykio neišgirdo pakelto tono ar švilpuko.

„Pas mus mokyklose per kūno kultūros pamokas norėdami sudrausminti ar atkreipti dėmesį kartais švilpia, o ten nė sykio negirdėjau švilpuko. Sužavėjo šiltas mikroklimatas ir tai, kad po pamokų daug vaikų ateina sportuoti“, – sako daugybę gerų įspūdžių iš kelionės parsivežusi pašnekovė.

O paklausta apie labiausiai ją nustebinusį dalyką mokytoja papasakoja tokią istoriją: „Kai vienas jaunas žurnalistas sužinojo, kad aš mokykloje dirbu 35 metus, ėmė ir man nusilenkė, nes ten didelė pagarba tokį darbą dirbančiam žmogui.“

NESUSTOTI

Įdomu, netradiciška, nauja – dažni žodžiai, kuriais apibūdinami geri, nenubodūs įvairių mokomųjų dalykų pedagogai. Kas dar patiems vaikams svarbu, kad kūno kultūros pamokos jiems neatrodytų ne tokios reikšmingos kaip egzaminais grasinanti matematika, lietuvių ar užsienio kalba? Vilnietė I.Juršėnaitė atskleidžia, kad mokiniai patinka žinoti, dėl ko jie tą daro: kodėl tokį, o ne kitokį pratimą atlieka, kam to reikia. „Kodėl bėgame, kodėl darome pramankštą – jiems svarbu tą suvokti, nebeužtenka automatiškai daryti tai, ką liepia mokytojas“, – sako 25 metus kūno kultūros pamokas vedanti pedagogė.

Pasak I.Juršėnaitės, požiūris, kad kūno kultūra – ne pati rimčiausia pamoka, ateina iš visuomenės, iš tėvų. „Kas pas mus svarbiausia? Mokyklų reitingai sudaromi pagal egzaminų rezultatus, todėl jeigu mokyklos direktoriaus toks požiūris, kad svarbiausia yra egzaminai, toje mokykloje kūno kultūra tikrai bus vertinama vidutiniškai“, – sako I.Juršėnaitė.

D.Šklėriūtė priduria, kad požiūris į kūno kultūrą priklauso ne tik nuo mokyklos vadovybės, bet ir nuo paties mokytojo. „Man kūno kultūra niekada nebuvo podukra. Ir mūsų mokykloje ji nėra nustumama į antrą planą. Kūno kultūrai ypač daug dėmesio teikė dar antikos laikais. Kaip ir menai, taip ir fizinis žmogaus lavinimas mokykloje turėtų būti vienas pagrindinių dalykų“, – įsitikinusi prieniškė.

Šiaulietės L.Gudaitės manymu, ne visai adekvatus požiūris į kūno kultūrą kaip į pamoką atėjęs iš ankstesniųjų kartų, bet jis pamažu keičiasi. Mąstymo pokyčius galima paspartinti ir judėjimą, kūno kultūrą susiejus su žmogaus sveikata. Tada ši disciplina taps pati svarbiausia. „Jeigu nebus sveikatos, nepadės nei labai geros matematikos, nei lietuvių kalbos žinios. Judėjimas bus pats svarbiausias“, – sako L.Gudaitė.

25-erius metus mokytojaujanti, bet antra tiek metų sportuojanti R.Kontorovičienė mato teigiamų pokyčių: „Vien tai, kad kalbama apie kūno kultūrą, vaikų, mokyklų, sportą, fizinę veiklą, renkami geriausi kūno kultūros mokytojai, jiems LTOK teikiama apdovanojimai, tą mato ir sužino visuomenė – sveikintina ir šaunu. Ir kalbama ne tik mokyklose, bet ir valdžios sluoksniuose.“

ŽIŪRĖKIME KREPŠINĮ BE GREITUKIŲ

**TURIU BIČIULĮ, SAKYTUM, GANA TIPIŠKĄ LIETUVĮ – RAMŲ,
NEDAUGŽODŽIAUJANTĮ IR KITO, REGIS, UŽGAUTI NEGALINTĮ PILIETĮ.
KAIP IR DAUGUMA TAUTIEČIŲ, JIS LABAI MĖGSTA ŽIŪRĖTI KREPŠINĮ.**

DAINIUS GENYS

Šis bičiulis stengiasi nepraleisti nė vienių rinktinės rungtynių, o mėgstamiausios komandos, kurią karštai palaiko beveik keturis dešimtmečius, visus pasirodymus stebi su pasigardžiu.

Vos tik teisėjui išmetus ginčo kamuolį šis ramus vyras, it nematomos jėgos paliestas, pasikeičia ir tampa sunkiai atpažįstamas – pasidaro audringas karštakošis. Stebėdamas šį vaizdingą performansą prisimenu tautinio folkloro raštuose aptinkamus lietuviško sirgimo aprašymus.

Pavyzdžiui, žmonos judėjimas namie tampa stipriai apribotas, nes rungtynių metu ji traktuojama kaip nesėkmės šauklis. Jeigu šiai įėjus į kambarį priešininkai surengia sėkmingą ataką, vargšėlė būna apkaltinama būtomis ir nebūtomis gyvenimo klaidomis, aišku, nepamirštant pridėti ir vaizdingų epitetų. Apie kitados pro langą išmestą „Šilelį“ (dar pamenate tokį legendinį nešiojamą sovietinį TV išradimą) iki šiol sklendo legendos – tikiu, ne tik šeimyninėje aplinkoje, bet ir visoje daugiabučių bendrijoje – su kaskart naujai atgyjančiomis detalėmis. Kažin ar reikia minėti, kad kas antra iš eilės sėkminga priešininkų ataka mūsų veikėjo sutinkama it apokalipsės ženklas – *pamatysi, prakiš*, nepaisant to, kad komanda demonstruoja gerą žaidimą ir tebeprimauja dviženklį skirtumą. Spaudimas tuo metu šokteli iki nepadorių 180 ir daugiau.

Kai visai neseniai po širdies zondavimo procedūros nepagydomą krepšinio sirgalių išleidžiantis rehabilitologas jam vardijo sveikos gyvensenos ir prevencinės laikysenos atributus, vargšelis nežinojo, kad efektyviausia būtų jam uždrausti žiūrėti krepšinį. Jau pačią pirmą savaitę po mylimos komandos nesėkmės artimiesiems į namus teko kviešti greitukę. Laimė, apsieita be liūdnyų pasekmių, bet sudeginta nemažai artimųjų nervų ląstelių.



Ar istorija nėra pagražinta? Ar taip gali būti iš tiesų? Daugeliui tokia asmenybės transformacija ir minėti emocijų šuoliai gali pasirodyti dirbtiniai ar mažų mažiausia vėjavaiškiški. Ar tikrai verta taip rizikuoti asmenine sveikata dėl sporto? Sportas, ypač stebimas su nuoširdžiu atsidavimu, geba užvaldyti mūsų emocijas. Akivaizdu, kad kai kuriais atvejais asmens įsiaudrinimas yra pernelyg stiprus ir emocijos pakyla virš racionalumo.

Juk į sporto pasaulį dažniausiai ir neriame tam, kad išgyventume emocijų koncentratą. Tiesa, gal ne tokį kraštutinį. Svarbu, su kokiais lūkesčiais ateiname. Jei mums svarbi tik pergalė, tik sėkmingas komandos pasirodymas, nėra abejonių – bus ir nusivylimų. Sporte neįmanoma išgyventi be pralaimėjimų. O turint omenyje tai, kad profesionalusis sportas vis labiau priklauso nuo biudžeto, daugeliui Lietuvos komandų dominuoti nėra lengva. Bet jei ateiname stebėti kovingos, atkaklios dvikovos, komandos progreso, tada įmanomos visai kitokios emocijos. Svarbu tinkamai subalansuoti lūkesčius ir tada nereikės gerti vaistų nuo pakilusio spaudimo.

Būseną, kada emocijos mus veikia pozityviai, o kada negatyviai, skiria plona riba. O neigiamos emocijos gali mus žaloti ne tik morališkai, bet

ir fiziškai. Taigi kokia prasmė stumti save ten, kur didėja žalos tikimybė?

Emocijų siautulytys trukdo analizuoti. Nors žmonės pasižymi skirtingu temperamentu, sirgalių nuotaikos neabejotinai stipriai susijusios su komandos pasirodymo sėkme. Neįmanoma racionaliai įrodyti, kad verta palaikyti komandą, kai jai nesiseka. Būtent tuomet išryškėja tikrasis sirgalių lojalumas.

Apie sportą daug kalbama kaip apie emocijų kaitintuvą ir drenažą. Ne mažiau svarbu nagrinėti į šį pasaulį neriančiųjų lūkesčius ir pasirinkimus. Juk tie chuliganai, kurie po rungtynių linkę kumščiais auklėti priešininkų komandos sirgalius, taip elgiasi anaipol neatsitiktinai, jie apsisprendžia daug anksčiau.

Emocijos iš dalies atskleidžia individo sporto sampratą. Laimė, pastaruoju metu vis ryškiau matomi visuomeninės brandos (požiūrio į sportą prasme) daigai. Žmonės vis plačiau ir geriau supranta žaidimo niuansus. Diskusijose vis dažniau išgirstame strategijos analizę, bandymus ieškoti gilesnių sėkmės ar nesėkmės priežasčių.

Šventiniame šurmulyje komentarą norisi užbaigti palinkėjimu – sirkite karštai, bet saugokite save. ■

”

**NEĮMANOMA
RACIONALIAI
ĮRODYTI, KAD
VERTA PALAIKYTI
KOMANDĄ, KAI
JAI NESISEKA.
BŪTENT TUOMET
IŠRYŠKĖJA
TIKRASIS
SIRGALIŲ
LOJALUMAS.**

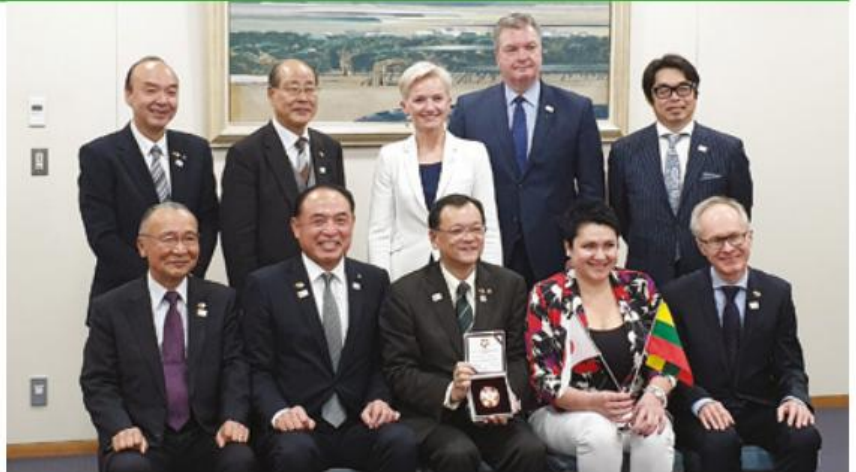
ANOC ASAMBLĖJA

ŠEICHAS
SUSPENDAVO NARYSTĘ

Lapkričio pabaigoje Tokijuje vyko Pasaulio nacionalinių olimpinėjų komitetų asociacijos (ANOC) generalinė asamblėja. Joje dalyvavo ir LTOK prezidentė, TOK narė Daina Gudžinevičiūtė, generalinis sekretorius Valentinas Paketūras bei LTOK užsienio ryšių direktorė Vaida Masalskytė.

Generalinėje asamblėjoje buvo pateiktos 2018 m. vykusių Pjongčango žiemų olimpinėjų žaidynių bei Buenos Airių jaunimo olimpinėjų žaidynių ataskaitos. Asamblėjos dalyviai išklaušė pranešimus, kaip vyksta pasirengimas Tokijo, Lozanos, Pekino, Paryžiaus bei Los Andželo žaidynėms. Buvo pristatyta pirmųjų ANOC organizuojamų paplūdimio žaidynių, kurios 2019 m. vyks JAV mieste San Diego, programa.

Daugiausiai intrigų buvo per ANOC prezidento rinkimus. Visų pirma ANOC prezidentas Kuveito šeichas Ahmadas Al-Fahadas Al-Sabahas padėkojo už palaikymą ir ilgą bendradarbiavimą bei informavo, kad dėl Šveicarijoje vykstančių teisinių procedūrų jis laikinai suspendavo savo narystę TOK bei Olimpino solidarumo komisijos pirmininko pareigose. Jis, vienintelis kandidatas, laikinai atsiėmė ir savo kandidatūrą į ANOC prezidentus. Taigi ANOC organizacijai iki kitų rinkimų



Greta D. Gudžinevičiūtės – K. Ochiai ir G. Varvuolis

laikinais vadovaus nauju pirmuoju viceprezidentu išrinktas Robinas Mitchellas. Planuojama, kad pasibaigus teisinėms procedūroms (iki 2019 m. vasaros pradžios) bus kviečiama neeilinė ANOC generalinė asamblėja, per kurią ir bus renkamas prezidentas.

Vizito Tokijuje metu LTOK prezidentė D. Gudžinevičiūtė, generalinis sekretorius V. Paketūras bei LTOK užsienio ryšių direktorė V. Masalskytė susitiko su Lietuvos ambasadoriumi Japonijoje Gediminu Varvuoliu, Lietuvos ambasados Japonijoje ministru patarėju Algimantu Misevičiumi. LTOK vadovai papasakojo, kaip vyksta mūsų sportininkų pasirengimas 2020 m.

Tokijo olimpinėms žaidynėms, aptarė bendradarbiavimo su ambasada galimybes rengiantis olimpiadai ir jos metu.

LTOK vadovai kartu su A. Misevičiumi nuvyko į Hiracukos miestą, kuriame jau dvi treniruotė stovyklas surengė Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatai bei jų treneriai. Mūsiškiai susitiko su Hiracukos meru Katsuhiro Ochiai ir jo komanda, apžiūrėjo sporto bazes, aptarė tolesnį bendradarbiavimą. Už pagalbą ir rūpinimąsi Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatų pasirėngimu Tokijo žaidynėms Hiracukos merui buvo įteiktas naujas Lietuvos tautinio olimpinio komiteto apdovanojimas – pirmojo laipsnio LTOK ženklas „Už nuopelnus“.

DOVANOS

„LTEAM“ KALĖDOS

„Kalėdų Senelis dažniau dovanomis apdaila pavienius vaikus, o darželiams ir mokykloms rečiau dovanų nuveža. Gal todėl, kad mokyklos ir darželiai jau neturi kaminų, nėra per kur Kalėdų Seneliui dovanų įmesti ar pačiam įlįsti“, – juokavo pirmasis į „LTeam“ Kalėdų namelį dovaną įdėjęs irkluojujas Mindaugas Griškonis.

Norėdamas ištaisyti šią nelygybę Lietuvos tautinis olimpinis komitetas ir projekto partneris „Decathlon Lietuva“ skelbia akciją „LTeam Kalėdos 2018“. Jos metu darželiams ir mokykloms bus išdalyta sporto inventoriaus už daugiau kaip 10 tūkst. eurų.

Dešimt prizų įstaigos sulauks iškart po Kalėdų. Kur jie iškeliaus, lems burtai. Penkioms mokykloms ir penkiems darželiams atiteks sporto inventoriaus, kurio vertė – ne mažesnė kaip 1000 eurų. Organizatoriai pasiūlo teisę padidinti laimingųjų skaičių, be to, atsižvelgs į poreikius.



M. Griškonis prie „LTeam“ Kalėdų namelio

Neliks be dovanų ir „LTeam“ feisbuko gerbėjai. Jie pretenduos į penkis daiktinius prizus, kurių bendra vertė – apie 1000 eurų. Prie „LTeam Kalėdų 2018“ akcijos galėjo prisidėti visi norintys – įmonės, įstaigos, organizacijos, fiziniai asmenys.

„Mūsų tikslas, kad Lietuvoje kuo daugiau vaikų galėtų saugiai ir smagiai sportuoti, kad sportas sukurtų dar stipresnę bendrystės jausmą. Džiaugiamės galėdami būti Kalėdų Seneliu!“ – sakė UAB „Decathlon Lietuva“ vadovas Nicolas Fogola.

SUTARTIS

Į TOKIJĄ – SU „NOVATURU“

Lapkričio 23 d. sutartį pasirašė LTOK ir kelionių organizatorius „Novaturas“, tapęs oficialiu Lietuvos delegacijos ir sporto aistruolių olimpinio vežėju. Olimpinių žaidynių organizacinis komitetas bilietų platinimą patiki nacionaliniams olimpiniams komitetams. Šie bilietus gali platinti patys arba turėti partnerį, o bilietais aprūpinti tik šalies piliečius. Bilietų platinimo partneryste LTOK naudojasi nuo Atėnų olimpinių žaidynių. „Novaturas“ į svarbiausias pasaulio varžybas veš antrą kartą iš eilės.

„Svarbu turėti patikimą partnerį. Rio de Žaneiro žaidynėse „Novaturas“ įrodė, kad yra atsakinga, šiuolaikiška delegacija ir aistruoliais gebanti pasirūpinti organizacija. Vėl sėdome prie derybų stalo, abi pusės esame suinteresuotos, kad kuo daugiau mūsų sirgalių apsilankytų Japonijoje ir iš ten grįžtų su geromis emocijomis“, – sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Sutartis, įteisinanti trišalį bendradarbiavimą, išsiųsta į Tokijo



D.Gudžinevičiūtė ir L.Aldonis

olimpinių žaidynių organizacinį komitetą. Prekyboje bilietai pasirodys 2019 m. vasarą.

„Olimpinės žaidynės – didžiulio dėmesio visame pasaulyje sulaukiantis sporto renginys. Pasirašyta sutartimi mums suteiktas oficialaus bilietų platintojo statusas. Tai didelis įvertinimas, o kartu ir ne mažesnė atsakomybė. Pasirūpinti

sklandžia LTOK delegacijos ir olimpinių žaidynių fanų organizacija bei sklandžiu bilietų įsigijimo procesu yra iššūkis, kurį su džiaugsmu priisiimame prieš antras vasaros olimpinės žaidynės iš eilės. Džiaugiamės mums parodytu pasitikėjimu ir toliau tęsiame pradėtus pasirėngimo darbus“, – sakė „Novaturu“ generalinis direktorius Linas Aldonis.

PARODA

ŠVENTĖ SPORTO MUZIEJUJE

2018 m. gruodžio 1 d., pasitinkant LTOK atkūrimo 30-metį, Lietuvos sporto muziejaus kolektyvas, LTOK Kauno apskrities tarybos ir sporto veteranų klubo „Ažuolynas“ nariai parengė unikalią parodą, kurioje buvo eksponuojami olimpiniai medaliai, ženklukai, kita atributika bei nuotraukos.

Pasižiūrėti įspūdingos Lietuvos olimpiniam judėjimui skirtos parodos atvyko nepriklausomos Lietuvos pirmasis olimpinis čempionas Romas Ubartas, olimpinė čempionė, Lietuvos olimpiečių asociacijos prezidentė Lina Kačiušytė, Vilniaus olimpiečių klubo prezidentas Romualdas Bitė, du kartus olimpinė čempionė Angelė Rupšienė, olimpinis rekordininkas Adolfas Aleksejūnas, Romos olimpinis žaidynių medalininkė Birutė Kalėdienė, Pekino olimpinis vicečempionas Edvinas Krungolcas, Monrealio olimpinis žaidynių vicečempionas Vytautas Butkus, Romos ir Meksikos žaidynių medalininkas Antanas Bagdonavičius, olimpiečiai Birutė Užkuraitytė, Vidas Bičiulaitis, Gitas Juškevičius, Valdas



Renginio dalyviai

Kazlauskas, Aleksandras Antipovas, Rita Ramanauskaitė, pasaulio čempionė Regina Čistakova, Barcelonos ir Atlantos parolimpinių žaidynių prizinininkė Sigita Markevičienė ir daugelis kitų Lietuvą garsinusių žmonių.

Įdomiai pasisakė L.Kačiušytė, Seimo narys Gediminas Vasiliauskas, Kauno miesto tarybos narė Edita Gudišauskienė, Lietuvos sporto universiteto rektorė Diana Rėklaitienė,

Alytaus sporto centro direktorius Adomas Andrušaitis, Alytaus sporto muziejaus direktorius Zenonas Gramackas ir kiti. Visus sužavėjo Kauno vaikų darželio „Šarkelė“ auklėtiniai, kurie parodos vitrinose atpažino mūsų olimpiečius, kai jie dar buvo vaikai. Mažieji surengė gražų koncertą. Už tai gavo olimpietišku dovanų. Pasirodė ir „Ažuolyno“ vokalinis instrumentinis ansamblis.

Pranas Majauskas

SPORTO KINAS

PERGALĖS BE MEDALIŲ

Antrus metus iš eilės LTOK kartu su Vilniaus universiteto Sporto ir sveikatos centru (VUSSC) rengtas Sporto kino festivalis šiemet sutraukė trečdaliu daugiau žiūrovų nei pernai.

Gruodžio 6–9 d. Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje filmus žiūrėjo daugiau nei 1500 žmonių.

„Stengėmės, kad filmai pasakotų apie kitokį sportą, nei daugelis esame pratę matyti. Apie pergalės, kurios nėra įvertinamos medaliais, bet reikalauja didžiulių pastangų ir įkvepia. Manau, žiūrovai man pritars, kad būtent tokius filmus ir išvydo“, – sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Iš viso per keturias dienas buvo parodyti šeši ilgametražiai filmai ir vienuolika trumpo metro juostų. Šiemet kūrėjai buvo kviečiami dalyvauti trumpametražių filmų „Sport Shorts“ konkursinėje programoje. Konkurse visus laurus susižėrė sporto žurnalistas Mantas Stankevičius ir jo dokumentinė juosta „Ernis“. Filmas pasakoja apie buvusį futbolininką Ernestą Česonį – be rankos gimusį vyrą, siekiantį tapti pirmuoju lietuviu, dalyvaujančiu paralimpinių žaidynių triatlono varžybose. Apdovanojimą jo kūrėjui įteikė iš Prancūzijos į Sporto kino festivalį

atvykę režisierius Cedricas Balaguier. Svečias dalyvavo savo filmo „Kovotoja Sara“ (angl. „Sarah the Fighter“) pristatyme. Ši juosta pasakoja apie boksininkę, turėjusią kovoti ne tik ringe, bet ir lygių galimybių kovoje.

Vilniuje su žiūrovais bendravo pats režisierius, o po filmo peržiūros Klaipėdoje ir Kaune Lietuvos boksininkės susirinkusiuosius praktiškai supažindino su šio sporto pagrindais ir papasakojo apie savo patirtį kovojant su stereotipais.

Festivalis šiais metais išsiskyrė ypatingomis boksininkų istorijomis. Po filmo „Kova už gyvenimą“ (angl. „Fighting for Life“) savo patirtimi, kaip iš futbolo chuligano tapo Lietuvos bokso rinktinės nariu, pasidalijo Aleksandras Baranovas.

Klaipėdoje po filmo „Nugalėtojai“ (angl. „The Finishers“) apie paralyžiuotą berniuką, svajojantį kartu su tėčiu įveikti „Iron Man“ varžybų trasą, su žiūrovais bendravo JAV ambasados Lietuvoje kultūros atašė Meghan Luckett. Vilniuje po ispanų filmo „Tikra šypsena“ (angl. „True Smile“) peržiūros vyko susitikimas su Ispanijos Karalystės ambasados Lietuvoje kultūros atašė Bernardo Lopezu Lopezu-Riosu ir Vilniaus tarptautinės mokyklos kūno kultūros pedagogo Ricardo Martinezu Mozosu.

ANTRAS TOMAS

LIETUVOS OLIMPINĖ ISTORIJA



Neprabėgus nė metams nuo tada, kai buvo išleistas LTOK leidinio „Lietuvos olimpiečiai. 1924–1988 metai“ pirmasis tomas, jau vartome ir antrąjį – „Lietuvos olimpiečiai. 1992–2000 metai“.

Netrukus po to, kai užgėsta Seulo olimpiados, kuria ir baigiasi pirmasis leidinio tomas, deglas, mūsų krašte prasideda naujas olimpinio sąjūdžio etapas.

1988 m. gruodžio 11 d. atkuriamas Lietuvos tautinis olimpinis komitetas.

XXIV olimpiados laikotarpis (1988–1992) – vienas pačių sudėtingiausių visoje Lietuvos olimpinio sąjūdžio istorijoje.

Per ketverius metus padaryta tiek darbų, tiek būta įvykių ir datų, kad jų pakaktų ne vienam dešimtmečiui.

Pagaliam atėjo ta džiaugsmo diena, kai Lietuvos sportininkai galėjo atstovauti savo šaliai Albervilio žiemos žaidynėse. To laukėme 64 metus. O neprabėgus nė pusmečiui mūsų šalies olimpinė delegacija su trispalve žygiavo Barselonos olimpiniam stadione.

Visa šalis džiaugėsi iškovotais pirmaisiais nepriklausomos Lietuvos olimpiniais medaliais: diskinko Romo Ubarto auksu ir krepšininčių bronzą.

Antrasis tomas apima tris olimpiadas: XXV, XXVI ir XXVII. Per šiuos dvyliką metų įvyko trejos žiemos ir trejos vasaros olimpinės žaidynės, kuriose dalyvavo 187 Lietuvos sportininkai.

Jie mums dovanojo tris aukso ir penkis bronzos medalius.



KOLEKCIŪNINKAI

METINIS SUSIRINKIMAS

Lapkričio 24 d. LTOK būstinėje vyko Lietuvos olimpinės kolekcininkų asociacijos narių metinis susirinkimas. LOKA prezidentas Juozas Širvinskas, generalinis sekretorius Rimantas Džiautas priminė šiais metais atliktus darbus: parodas, susitikimus, keliones. Buvo pateikta informacija apie LTOK 30-mečiui rengiamą leidinį. Aptartos ir 2019-ųjų veiklos gairės.

Pasveikinti ir apdovanoti jubiliejines sukaktis minėję kolekcininkai. Kauniečiams Romualdai Rimdeikai

sukako 85-eri, o Juliiu Riaukai – 75-eri, vilniečiams Antanui Maslauskui suėjo 70, o Viktorui Jasiūnui – 50 metų. LOKA prezidentui J.Širvinskui sukako 65-eri.

LTOK patarėjas Algimantas Gudžiškis informavo apie būsimus LTOK 30-mečio renginius, pasidžiaugė spaudai parengta kolekcininkų knyga, apdovanojo visus renginio dalyvius jubiliejiniiais LTOK ženkliais, pademonstravo naujus apdovanojimus – pirmojo ir antrojo laipsnio LTOK ženklus „Už nuopelnus“.

NETEKTIS OLIMPINĖJE ŠEIMOJE

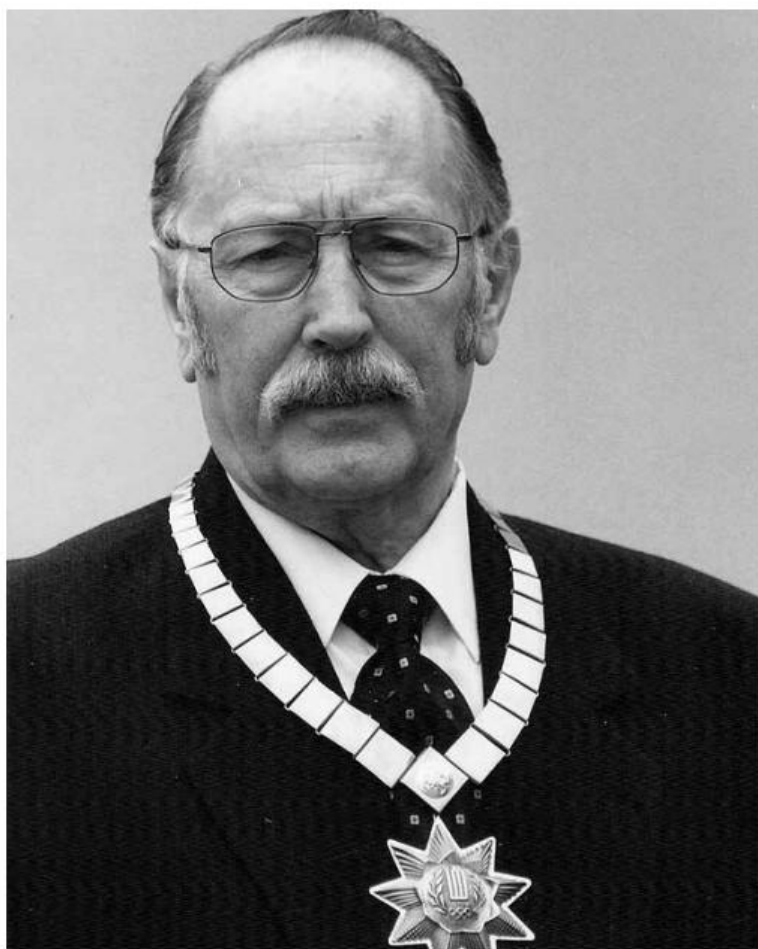
LAPKRIČIO 29 D. PO SUNKIOS LIGOS MIRĖ VIENAS LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ATKŪRĖJŲ, AKTYVUS OLIMPINIO SĄJŪDŽIO NARYS, BUVĘS ILGAMETIS LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO DARBUOTOJAS ALGIS DAUMANTAS.

Algis Daumantas gimė 1931 m. balandžio 22 d. Žagarėje (Joniškio r.). 1949 m. baigė gimnaziją, 1954 m. su pagyrimu – Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą. Dirbo Klaipėdos pedagoginės mokyklos ir Muzikos technikumio fizinio lavinimo vadovu (1954–1964), Klaipėdos kūno kultūros ir sporto komiteto pirmininku (1964–1968), Lietuvos sporto komiteto valstybiniu treneriu (1968–1969), išrinktas sporto draugijos „Žalgiris“ centro tarybos pirmininku pirmuoju pavaduotoju (1969). Buvo Lietuvos sporto komiteto gyventojų fizinio lavinimo skyriaus viršininkas (1978–1987). Sportinės karjeros metais tapo Lietuvos fechtavimo čempionu, buvo Lietuvos rinktinės narys. Nusipelnęs LSSR treneris (1974).

A. Daumantas aktyviai įsitraukė į Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrimo darbus. 1988 m. išrinktas Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio sporto darbuotojų koordinacinio komiteto posėdžių pirmininku.

LTOK atkūrimo darbo grupės narys (1988), LTOK narys, LTOK garbės narys (nuo 2001). Buvo LTOK direktorato programų direktorius (1990–2002), Tarptautinio olimpinio komiteto globaliam kvalifikacijos kėlimo kursų, skirtų Lietuvos olimpinės rinktinės ir jaunimo treneriams, medicinos gydytojams, direktorius (1992–2001).

A. Daumantas inicijavo Vilniaus olimpiečių klubo įsteigimą (1991), buvo jo narys. Įkūrė Lietuvos olimpiečių bičiulių klubą, tapo jo pirmininku (1992). Lietuvos olimpinės akademijos (LOA) tarybos narys (1999), LOA garbės narys (2006), LOA akademikas (2014). Kaip LOA narys skaitė pranešimus Vokietijoje, Čekijoje, Graikijoje, Prancūzijoje, Slovakijoje, mokslinius straips-



nus spausdino žurnaluose „Sporto mokslas“, „Mokslas ir gyvenimas“, laikraščiuose. Skaitė paskaitas aukštųjų mokyklų studentams. Buvo Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto generalinis sekretorius (1995–2005), garbės generalinis sekretorius (nuo 2006).

Apdovanotas Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino antrojo laipsnio medaliu (2001), LTOK garbės ženklu (2001) ir Olimpine žvaigžde (2006), Kūno kultūros ir sporto departamento medaliu „Už nuopelnus

Lietuvos sportui“ (1991), TOK prizų „Sportas visiems“ (1998), Turkijos olimpinio komiteto medaliu (2006), Europos kilnaus sportinio elgesio sąjūdžio prizų ir diplomu (2006, 2007), Lietuvos Respublikos Seimo diplomu LTOK atkūrimo 25-mečio proga (2013).

Jis dažnai, kol leido sveikata, lankydavosi LTOK ir LOA renginiuose.

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas reiškia nuoširdžią užuojautą velionio giminėms ir artimiesiems. ■



AUDIMAS

Apgaubk save šiluma



NEPERPUČIAMAS



APSAUGANTIS
NUO ŠALČIO



PŪKINIS

Pūkinių striukių kolekcijos
ieškokite firminėse „Audimo“
parduotuvėse ir

www.audimas.lt



VISOS
LIETUVOS
KOMANDA



Snow Arena



LTEAM OLIMPINIS ŽIEMOS FESTIVALIS 2019

Žiema priklauso visiems.

**DIDŽIAUSIAS TRIJŲ DIENŲ ŽIEMOS SPORTO
ŠAKŲ IR PRAMOGŲ FESTIVALIS VISAI ŠEIMAI!**

**VASARIO 1-3 DIENOMIS,
DRUSKININKUOSE**



REGISTRACIJA IR INFORMACIJA
www.lteam.lt